

OBŘAD MEČŮ

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA SEDMÁ

MORGAN RICE

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Obřad Mečů

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Obřad Mečů / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos OBŘAD MEČŮ je sedmou knihou ze série bestsellerů ČARODĚJŮV PRSTEN, která začíná bestsellerem číslo jedna - CESTA HRDINY (Sága Čarodějův prsten - kniha první) ! V knize OBŘAD MEČŮ (Čarodějův prsten – kniha sedmá) se Thor potýká se svým dědictvím, vyrovnává se s tím, zda odhalit tajemství, kdo je jeho otec, a co dál podniknout. Zpátky doma v Prstenu s Mycoples po boku a Mečem Osudu v ruce je Thor odhodlán pomstít se Andronicově armádě a osvobodit svou domovinu. A konečně požádat Gwendolyn o ruku. Zjistí ale, že mu v cestě stojí síly ještě mocnější, než s jakými se dosud setkal. Gwendolyn se vrátí a usiluje o pozici panovníka, která jí po právu náleží. Využívá veškerou svoji moudrost, aby sjednotila rozdělené síly a zbavila se Andronica nadobro. Znovu ve společnosti Thora a jejích bratrů je vděčná za trochu klidu v divoké době a za šanci oslavit jejich svobodu. Ale věci se rychle mění, občas až příliš rychle, a než si to stačí uvědomit, její život je opět vzhůru nohama. Její starší sestra, Luanda, s ní začne soupeřit o moc a rozhodne se vyrvat jí moc z rukou, zatímco bratr krále MacGila přijíždí se svojí armádou, aby se sám zmocnil trůnu. Se špiony a nájemnými vrahy na všech stranách Gwendolyn brzy zjistí, že být královnou není až tak bezpečné, jak si myslela. Reece má konečně šanci, aby se jeho láska k Selese rozvinula, ale v tu stejnou dobu se na scéně objeví jeho stará láska a on se teď nedokáže rozhodnout. Časy nečinnosti ale brzy ukončí další bitva a Reece, Elden, O'Connor, Conven, Kendrick, Erec a dokonce Godfrey musí překonat vzájemné rozdíly, pokud chtějí přežít. Jejich bitvy je zavedou do všech koutů Prstenu a nakonec budou muset závodit s časem, pokud budou chtít porazit Andronica a zachránit se před zničením. Mocné a nečekané síly se snaží získat vládu nad Prstenem, Gwen si uvědomí, že musí najít Argona, ať

to stojí, co to stojí, a přivést ho zpět. V překvapivém závěru zjistí Thor, že má nejen ohromné schopnosti, ale také má jednu skrytou slabost. Takovou, která mu může přinést zkázu. Porazí Thor s ostatními Andronica a osvobodí Prsten? Stane se Gwendolyn takovou královnou, jakou všichni potřebují? Co se stane s Mečem Osudu, s Erecem, Kendrickem, Reecem a Godfreyem? A jaké je tajemství, které skrývá Alistair? Se sofistikovaným budováním světa a vykreslením postav je OBŘAD MEČŮ epickým příběhem o přátelích a milencích, o soupeřích i nápadnících, o rytířích a dracích, o intrikách a politických machinacích, o vyhrávání, o zlomených srdcích, o klamu, ambicích a zradě. Je to příběh o cti a odvaze, osudu a předurčení, o čarodějnictví. Je to fantasy, která nás přenesení do světa, na který nikdy nezapomeneme. Do světa, který zaujme člověka každého věku i pohlaví. Kniha číslo osm až sedmnáct ze série jsou také k dispozici! Kniha nabitá akcí, romantikou, dobrodružstvím a napětím. Poříd'te si ji a budete se zamilovávat stále znovu a znovu. vampirebooksite.com (komentář k PROMĚNĚNÁ)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	11
KAPITOLA DRUHÁ	13
KAPITOLA TŘETÍ	15
KAPITOLA ČTVRTÁ	19
KAPITOLA PÁTÁ	21
KAPITOLA ŠESTÁ	24
KAPITOLA SEDMÁ	28
KAPITOLA OSMÁ	31
KAPITOLA DEVÁTÁ	34
KAPITOLA DESÁTÁ	37
Конец ознакомительного фрагмента.	40

OBŘAD MEČŮ

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA SEDMÁ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím též ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Zajímavá epická fantasy.”

—Kirkus Reviews

“Máme zde začátek něčeho pozoruhodného.”

--San Francisco Book Review

“Je to nabitě akcí Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

“Oduševnělá fantasyJedná se o pouhý začátek toho, co se slibuje stát epickou ságou pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDANOSTI (Kniha č. 4)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘÍK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!
Copyright © 2013 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright obálky justdd, v licenci Shutterstock.com

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DRUHÁ](#)
[KAPITOLA TŘETÍ](#)
[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA PÁTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMÁ](#)
[KAPITOLA OSMÁ](#)
[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)
[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ](#)

„Však co mi to vlastně chceš říct,
že mě tu takhle dlouho zdržuješ?
Týká-li se to obecného blaha,
udělám to a bez váhání, ať už
mi z toho vzejde čest, anebo smrt.
Kéž bohové mi přejí o to víc,
oč víc mám radši čest než vlastní život.“

William Shakespeare
Julius Caesar
(překl. Martin Hilský, 2008)

KAPITOLA PRVNÍ

Thorgrin seděl na zádech Mycoples, která letěla nad Prstenským venkovem a mířila na jih. Někam tam, kde snad byla Gwendolyn. V ruce svíral Meč Osudu a když se podíval pod sebe, spatřil tam na ohromné ploše rozprostřenou imperiální armádu. Pokrývali zemi jako kobylky. Cítil, jak se meč v jeho ruce mírně chvěje. Jako kdyby ho sám chtěl popohánět ke spěchu. K tomu, aby zachránil Prsten a vyhnal všechny nájezdníky. Chvílemi mu přišlo, že je to Meč, kdo vládne Thorem a ne naopak. A Thor pokyny kouzelné zbraně s radostí následoval.

Jakmile vyzvedne Gwen, obrátí se a potom nechá každého z nich, aby zaplatil za svoje hříchy. Štít už byl zase aktivní a tak jsou tu Andronicus i jeho muži chyceni v pasti. Žádné další imperiální posily nemohou přijít na pomoc a Thor si nedopřeje chvíli oddechu, dokud je nepobije všechny do jednoho.

Ale teď ještě nebyl ten správný čas na zabíjení. První věc, kterou Thor musel udělat, bylo najít svou lásku. Ženu, na kterou myslel od okamžiku, kdy opustil Prsten: Gwendolyn. Toužil ji znovu vidět, sevřít ji v náručí a ujistit se, že je v bezpečí a v pořádku. Prsten, který mu dala jeho matka, čekal v kapse jeho haleny a on se už nemohl dočkat, až jej Gwendolyn navlékne na prst, vyzná ji znovu svou lásku a požádá ji o ruku. Chtěl, aby věděla, že se mezi nimi nic nezměnilo, bez ohledu na to, co se jí stalo. I nadále ji miloval jako dřív – vlastně ještě mnohem více – a chtěl, aby to věděla.

Mycoples jemně zavrčela, a Thor okamžitě pocítil, jak se celé její tělo rozvibrovalo. Měl pocit, že i Mycoples se snaží doletět ke Gwendolyn co nejrychleji, ještě než se přihodí něco zlého. Dračice se přikrčila a začala kličkovat mezi mraky. Její velká křídla vířila vzduch a Mycoples se zdála spokojená, že letí uvnitř Prstenu a že nese Thora na svém hřbetě. Jejich mentální spojení bylo každým dnem silnější a Thor cítil, že dračice sdílí každou jeho myšlenku i tužbu. Svým způsobem to bylo podobné, jako kdyby on sám měl dračí tělo, a jako kdyby ona sama byla jezdcem na dračích zádech.

Prolétali hustými mračky. Thor musel neustále myslet na Gwendolyn. Slova královny matky pořád ještě zněla v jeho mysli a chvíli co chvíli se vracela, i když se Thor snažil je nechat plavat. Její sdělení jej strašlivě bolelo a on tomu odmítal uvěřit. Andronicus? Jeho otec?

To přece nemohla být pravda. Thor doufal, že je to jenom další z krutých her, které si pro něj královna připravila. Odjakživa jej přece nenáviděla. Možná že mu jednoduše jenom chtěla nasadit brouka do hlavy. Možná to byl jenom další z jejích pokusů, jak jej od své dcery udržet co nejdál. Thor si přál, aby bylo vysvětlení takhle jednoduché.

Jenže hluboko uvnitř tušil, že to tak snadné nebude. Jakmile ta slova vyřkla, Thor pocítil okamžitě úzkost, která nemohla být jenom tak. Nejspíš to byla pravda. Snažil se sám sebe přesvědčit že ne, ale od okamžiku, kdy to královna vyřkla, cítil, že to tak je.

To pomyšlení jej děsilo. Vždycky ve skrytu duše tajně doufal, že jeho otcem byl král MacGil. Svou bláhovou naději potom ještě umocňoval fantaziemi, že Gwen není jeho skutečnou dcerou, takže stále budou moci zůstat spolu. A také si vždycky představoval okamžik, kdy pozná svého otce. Měla to být chvíle, kdy všechno nabude nový smysl a tajemství jeho osudu se před ním otevře jako kniha.

Zjištění, že jeho otec není žádný slovutný hrdina, to byla jedna věc. To by ještě dokázal zkousnout. Ale fakt, že je to krvelačné monstrum – nejhorší příšera ze všech příšer – muž, kterého si Thor přál vidět mrtvého ze všech nejvíce, to bylo něco, s čím se nedokázal vyrovnat. Byl pokračováním Andronicovy císařské linie. Co to pro něj ale vlastně znamenalo? Měl se také jednoho dne stát monstrem? Znamenalo to, že někde hluboko v jeho krvi dřímá zlo, které se jednoho dne probudí? Bylo jeho osudem stát se stejným jako otec? Anebo je stále ještě šance s tím bojovat a navzdory krvi se stát dobrým člověkem? Je osud bezpodmínečně spjatý s krví? Anebo si jej každý jedinec tvoří sám?

Také nedokázal pochopit, co to všechno znamená pro Meč Osudu. Pokud byla legenda pravdivá – tvrdila přece, že mečem smí vládnout jenom MacGil – znamenalo to tedy, že měl Thor i

MacGilskou krev? Pokud ano, jak by tedy jeho otcem mohl být císař? Nebo snad i Andronicus byl z MacGilské linie? Jak by se něco takového ale mohlo stát?

Vůbec si nedokázal představit, jak všechny tyto noviny sdělí Gwendolyn. Jak před ní může předstoupit a oznámit jí, že je synem jejího největšího nepřítele? Muže, který ji zranil. Byl si jistý, že svou nenávist k Andronicovi po tom zjištění obrátí i vůči němu. Pokaždé, když se na Thora od té chvíle podívá, uvidí Andronica. Jenže přece jí to nemohl zatajit? Musel jí to říct. Ale vydrží jejich vztah takové zjištění?

Thor zuřil. Přál si Andronica zabít už jenom za to, že byl jeho otcem, ale i za všechno ostatní, co v Prstenu napáchal. Díval se do kraje pod sebou a věděl, že tam Andronicus někde je. Dříve nebo později mu stane tvář v tvář. Najde ho. Postaví se mu. A zabije ho.

Ale nejdřív musí najít Gwendolyn. Když přelétali nad Jižními lesy, Thor cítil, že je jeho láska blízko. Zároveň se však nemohl ubránit pocitu, že se jí děje něco zlého. Pobízel Mycoples, aby letěla rychleji a rychleji. Každý okamžik zpoždění mohl znamenat katastrofu.

KAPITOLA DRUHÁ

Gwendolyn stála osamocená na ochozech Věže útočiště, na sobě měla černé šaty, které jí daly řádové sestry a už teď měla pocit, že je tu celou věčnost. Byla přivítána ve všech tichosti a pouze jediná sestra, její učitelka, k ní promluvila. A to navíc jenom jednou, když jí dávala instrukce o pravidlech tohoto místa. Nejdůležitější z nich znělo: žádné mluvení ani žádný jiný druh komunikace s ostatními. Každá žena tu žila ve svém vlastním, odděleném světě. A každá si dokonce i přála, aby ji ostatní nechali na pokoji. Tohle byla Věž útočiště, místo, kam se uchýlovaly ty, které hledaly uzdravení. Gwendolyn tu bude v bezpečí před nebezpečími velkého světa. Ale také bude sama. Strašlivě sama.

Rozuměla tomu dobře. A pravdou bylo, že samota byla něčím, co si i ona přála.

Teď tu stála na vrcholku věže, dívala se na vrcholky stromů rozlehlých Jižních lesů a cítila se opuštěnější než kdykoliv předtím. Věděla, že musí být silná, že musí bojovat. Byla dcerou krále a manželkou – nebo téměř manželkou – velkého válečníka.

Musela si však zároveň přiznat, že jakkoliv toužila být silná, její srdce a duše stále ještě byly zraněné. Thor jí strašně chyběl a ona se bála, že už se k ní nikdy nevrátí. A i kdyby to nakonec udělal, obávala se, že jakmile zjistí, co se jí stalo, už o ni stejně nebude mít zájem.

Také si hořce uvědomovala, že Silésie je zničená, že Andronicus ve válce zvítězil, a že všichni na nichž jí záleželo byli buď zotročeni anebo rovnou zabiti. Andronicus byl teď úplně všude. Jeho jednotky obsadily nejspíše už celý Prsten a už nebylo kam ustupovat. Gwen byla zoufalá, vyčerpaná. Až příliš vyčerpaná na svůj mladý věk. A ze všeho nejhorší bylo, že měla pocit, jako by to byla všechno její vina, jako by to byla ona kdo všechny zklamal. Měla pocit, jako kdyby už prožila mnoho strastných životů a jednoduše už nechtěla, aby to pokračovalo.

Udělala krok dopředu a pohlédla dolů. Na vrcholku věže nebylo žádné zábradlí. Pomalu natáhla ruce a podržela je nad propastí. Studený vítr se opíral do jejích rozevřených dlaní a v jednom okamžiku byl jeho poryv tak silný, že se Gwen zapotácěla. Nespouštěla oči z hluboké propasti pod sebou.

Potom se podívala k nebi a pomyslela na Argona. Přemýšlela, kde mohl být. Uvězněn ve svém vlastním světě a odpykávající si trest za to, že jí pomohl. Dala by cokoli za možnost ho teď vidět a ještě alespoň jednou požádat o jeho moudrou radu. To by ji možná zachránilo. Možná, že by jí dokázal dát sílu pokračovat.

Jenže druid byl pryč. I on zaplatil svou cenu a teď se nemohl vrátit.

Zavřela oči a znovu pomyslela na Thora. Kdyby tu tak byl alespoň on, možná, že by dokázal ještě všechno změnit. Kdyby tak měla alespoň jedinou osobu, která ji opravdu miluje, a která stále ještě žije. To by jí možná dalo důvod pokračovat dál. Podívala se na horizont a v nějaké bláhové naději zadoufala, že tam Thora spatří. Po obloze se rychle honily mraky a ona někde v dálce najednou uslyšela dračí řev. Byl velmi vzdálený a tak slabý, že si okamžitě pomyslela, že se jí to jenom zdálo. Její mysl s ní nejspíše opět hrála své hry. Uvnitř Prstenu samozřejmě žádný drak být nemohl. Thor byl navíc půl světa daleko, navždy ztracen kdesi v Impériu, a nejspíš se už nikdy nevrátí.

Pomyslela na společný život, který spolu plánovali. Po tvářích se jí zkutálely slzy. Bylo to už tak blízko. Myslela na jeho tvář, zvuk jeho hlasu a způsob, jakým se dokázal smát. Byla si tehdy tolik jistá, že je nic na světě nemůže rozdělit a ať se stane cokoli, pouto mezi nimi vždycky nakonec přetrvá.

„„THORE!“ vykřikla plačky do větru a znovu se na okraji ochozu zakymácela. Tak strašně si přála, aby se pro ní vrátil.

Jenže její výkřik vzal vítr a okamžitě si jej odnesl někam pryč. Thor byl pořád někde daleko.

Sáhla si ke krku a nahmatala amulet, který jí věnoval. Ten, který ji měl zachránit, a už to také splnil. Věděla, že jeho síla už byla použita. Pro ni už tu nebyly žádné další šance.

Znovu se podívala přes okraj a přišlo jí, že tam vidí otcovu tvář. Byla obklopena bílým světlem a usmívala se na ní.

Naklonila se kupředu přes okraj. Její vlasy okamžitě naplno zachytil vítr. Kdyby se naklonila ještě více, spadla by. Zůstala teď jakoby zachycená mezi dvěma realitami, mezi životem a smrtí. Zatím perfektně držela rovnováhu, ale zároveň věděla, že příští silnější poryv větru ji nutně musí shodit.

Thore, pomyslela si. Odpusť mi.

KAPITOLA TŘETÍ

Kendrick jel v čele velké a stále se rozrůstající armády MacGilů, Silésanů a svobodných vesničanů Prstenu. Všichni se řítili z hlavní brány Silésie a dále po široké silnici směrem na východ a vstříc Andronicově armádě. Vedle něj jel Srog, Brom, Atme a Godfrey, a nedaleko za nimi mezi tisíci dalších bojovníků Reece, O'Connor, Conven, Elden a Indra. Po cestě míjeli ohořelá těla tisíců imperiálních vojáků. Byli od draka seškvařeni na uhlí. Jiní padli pod ranami Meče Osudu. Thor tu rozpoutal takovou zkázu, jako kdyby s ním přišla celá armáda. Kendrick se za jízdy stále nepřestával divit, když viděl všechnu tu spoušť, kterou ten kluk z Legie se svým drakem napáchal.

Když vzpomínal, jak se celá bitevní situace obrátila, musel bezděky kroutit hlavou. Jenom před několika málo dny byli všichni uvěznění pod Andronicovým jhem, Thor byl se svou družinou stále někde v hloubi Impéria a Meč Osudu byl v myslích všech už jenom ztracenou vzpomínkou. Nikdo již nedoufal, že ještě někdy bude nalezen. Kendrick i ostatní byli ponecháni napospas smrti na kříži a úplně všechno nasvědčovalo tomu, že celá jejich věc je ztracena.

Ale teď jeli jako svobodní lidé, znovu byli vojáky a rytíři. Thorův příchod převážil misky vah v jejich prospěch. Mycoples byla doslova darem z nebes a síla destrukce, kterou mezi imperiálními vojsky rozpoutala, byla ohromující. Silésie byla znovu svobodná a venkov Prstenu, namísto obsazen imperiální vojsky, byl pouze poset jejich těly. Silnice vedoucí na východ byla lemována ostatky imperiálních vojáků kam až oko dohlédlo.

Tohle však ještě nebyl konec. Kendrick dobře věděl, že druhá polovina Andronicova Milionu čeká na druhé straně Vysočiny. Od Silésie je sice na čas odrazili, ale nedokázali nad nimi zvítězit úplně. A Kendrick ani ostatní nehodlali jenom tak sedět s rukama v klíně a čekat v Silésii, až Andronicus přeskupí své síly a znovu zaútočí. Navíc nechťeli riskovat, že by se nepříteli podařilo uniknout a vrátit se zpátky do Impéria. Štít byl opět aktivní a už jenom to dávalo Kendrickovým silám jakési šance, i když byli samozřejmě stále strašlivě přečíslení. Nepřítel teď neorganizovaně prchal a toho právě museli využít, aby prodloužili řadu vítězství, kterou začal Thor.

Ohlédl se za sebe, přehlédl tisíce rytířů i narychlo ozbrojených svobodných vesničanů a ve tvářích všech zahlédl odhodlání. Všichni okusili porobu a otroctví, okusili porážku a teď si velmi dobře uvědomovali, jaké to je být znovu volní. Ne jenom sami pro sebe, ale i pro své manželky a rodiny. Každý z nich byl rozhořčen a odhodlán nechat Andronica zaplatit za všechno, co tu napáchal a ujistit se, že už nikdy znovu nezaútočí. Byla to armáda mužů, připravených bojovat za svou věc do poslední kapky krve a teď se za Kendrickem řítili jako jeden. Všude, kde projížděli, osvobozovali další a další muže, kteří se k nim záhy přidávali. Jejich armáda neustále rostla.

Kendrick stále ještě pociťoval zranění, která mu způsobil kříž. Jeho tělo nebylo tak silné, jak to u něj bývalo zvykem a jeho zápěstí i kotníky nikdy neopouštěla tupá bolest od toho, jak se do nich zaryly hřeby. Podíval se na Sroga, Broma a Atmeho, své sousedy v řadě křížů, a dobře viděl, že ani oni nejsou zcela v pořádku a silní jako dříve. Ukřížování si vybralo svou daň na nich všech. I přesto však nadále jeli hrdě a vzpřímeně do boje. Když šlo o to zapomenout na vlastní bolest, nic nebylo lepší než šance na pomstu a boj proti těm, kteří to způsobili.

Měl radost, že s nimi jede i jeho nejmladší bratr Reece a ostatní členové jeho legionářské družiny, kteří se vrátili z výpravy a teď se samozřejmě přidali. Když viděl, jak byla Legie v pozdních bojích v Silésii zmasakrována imperiány, zlomilo to Kendrickovi srdce a návrat této malé jednotky byl alespoň nějakou náplastí na onu tragickou ztrátu. S Reecem si byli odjakživa blízcí, Kendrick jej už odmalička chránil a byl pro něco druhým otcem v čase, kdy byl král MacGil jednoduše příliš zaměstnán vladařskými povinnostmi, aby se také mohl zároveň věnovat nejmladšímu synovi. Dalo se říci, že fakt, že byli bratry jenom poloviční krve, paradoxně umožnilo Kendrickovi, aby se s Reecem sblížil ještě víc. Sourozenecký svazek byl oběma pociťován volněji a tak se z nich díky tomu mohli stát skuteční přátelé na základě sympatií. K ostatním mladším bratrům Kendrick nikdy tak blízko neměl.

Godfrey trávil většinu času s všemožnými otrapy po hospodách a Gareth – inu, Gareth byl prostě Gareth. Reece byl jediný z Kendrickových sourozenců, který se beze zbytku oddal cestě válečníka a snažil se žít životem, který si před lety pro sebe vybral i Kendrick. Kráčeli po stejné stezce a Kendrick nemohl být na svého mladšího bratra více pyšný.

Dříve, když spolu byli na nějaké výpravě, se Kendrick vždycky snažil na bratra po očku dohlížet a mít jistotu, že je v bezpečí. Teď už ale dobře viděl, že se z Reece stal dobrý bojovník, který už nadále nepotřebuje, aby jej někdo vodil za ručičku. Přemýšlel, co všechno asi musel Reece na své cestě po Impériu zažít, že jej to tak změnilo. Nemohl se dočkat, až budou mít trochu času, kdy se spolu posadí a Reece mu bude všechno vyprávět.

Nemenší radost měl samozřejmě i z Thorova návratu. Ne pouze proto, že je se svou dračicí všechny zachránil, nýbrž i z důvodu, že se za ten krátký čas naučil mít Thora rád a už dlouho jej považoval za dalšího ze svých bratrů. Chvilí co chvilí vzpomínal na ten okamžik, kdy se před nimi Thor poprvé objevil a v ruce třímал Meč. Nedokázal to tehdy pochopit. Bylo to něco, co by jej ani v nejbáznivějších snech nenapadlo. Vlastně nečekal, že vůbec někdy někoho uvidí, jak Mečem vládne, a tím méně, že to bude jeho vlastní mladý panoš, který před několika měsíci přišel z nějaké zapadlé ovčácké vesničky. Byl to poddaný. Vesničan. Vůbec to nebyl MacGil.

Nebo byl?

Kendrick přemýšlel. Vzpomínal na tu starou legendu o Meči: pouze MacGil jím může vládnout. Musel sám sobě přiznat, že někde v hloubi duše celý život toužil, že by to jednoho dne mohl být on sám, kdo meč uzvedne. Doufal, že to bude konečné potvrzení jeho právoplatnosti a důkaz, že je pravým MacGilem a prvorozeným princem. Vždycky ve skrytu duše doufal, že tomu okolnosti budou příhodny a on jednoho dne dostane šanci to zkusit.

Jenže to se nikdy nestalo. Thorovi jeho úspěch však nezáviděl. Kendrick nebyl závistivý, naopak svému panošovi jeho osud přál. I když tomu ani za mák nerozuměl. Je legenda nepravdivá? Nebo je Thor MacGilem? Jak by se něco takového mohlo stát? Ledaže by i Thor byl synem krále MacGila. Lámal si hlavu. Jeho otec byl dobře znám svou náchylností k něžnému pohlaví ze všech koutů Prstenu nehledě na to, že byl ženatý. Stejným způsobem koneckonců přišel na svět i Kendrick sám.

To byl ten důvod, proč se Thor vytratil ze Silésie okamžitě poté, co mluvil s královnou matkou? Nebo o čem se to bavili? Královna nic neprozradila. Bylo to snad poprvé, co před ním i ostatními měla nějaké tajnosti. Proč zrovna teď? Co to mohlo být? Co mohla Thorovi říct, že utekl tak rychle, že nikomu ani nestačil nic říci?

Kendrick musel přemýšlet o otci a jeho dynastii. I když si velmi přál, aby tomu bylo jinak, stejně jej myšlenka že je nelegitimní neustále trápila a snad už pomiliontě ve svém životě přemýšlel, kdo mohla být jeho matka. Celý život slýchal povídky o králových milenkách, ale nikdy nezjistil, která z nich to mohla být. Až se všechno zase uklidní – pokud se to vůbec někdy stane – a Prsten se vrátí zase zpátky do normálu, Kendrick se pokusí tuhle hádanku jednou provždy rozluštit. Najde ji. Zeptá se jí, proč jej nechala být a nezůstala s ním. A jak se s otcem vlastně seznámila. Velice si přál se s ní setkat, podívat se jí do tváře a vidět, jak se ona dívá na něj. Třeba mu alespoň ona řekne, že není žádný levoboček a že má stejná práva na skvělý osud jako všichni ostatní.

Byl rád, že se Thor vydal pro Gwendolyn, ale na druhou stranu by jej i s jeho dračicí měl mnohem radši po svém boku v bitvě. V následujícím střetu budou mít imperiáni opět strašlivou přesilu a bez Thora a Mycoples je osud bitvy značně na vážkách.

V duchu však okřiknul sám sebe. Byl narozen a vychován jako válečník a nikdy předtím nezůstal sedět na zadku, zatímco jiní za něj bojovali jeho bitvy. Takže namísto čekání na Thorův návrat udělal to, co mu velely instinkty: vyrazil s co největší silou do pole, kde se pokusí zlikvidovat co nejvíce nepřátel. Neměl sice kouzelný meč ani draka, ale namísto toho měl své dvě ruce, které se pro tohle trénovaly už od dětství. Zatím to pokaždé stačilo.

Vystoupali na kopec a jakmile dosáhli jeho vrcholku, otevřel se před nimi výhled na malé MacGilské město Lúcie. První na východ od Silésie. I tady lemovaly cestu imperiální mršiny. Zkáza,

kterou Thor přinesl, dosahovala až sem. Na vzdáleném obzoru se černal ustupující imperiální batalion. Mířili na východ. Určitě měli namířeno do Andronicova hlavního tábora, který byl zřízený na McCloudské straně Prstenu. I když hlavní těleso armády ujíždělo na východ, Kendrick si všimnul, že zanechali menší jednotku, která se usadila v Lúcii. Mohlo jich být několik tisíc a teď zaujíмали pozice na hradbách. V ulicích bylo také vidět bývalé občany města, kteří tam teď sloužili jako otroci.

Kendrick si vzpomněl, co se dělo před pár dny v Silésii, jak s nimi bylo zacházeno, a jeho tvář okamžitě zrudla touhou po pomstě.

„ÚTOK!“ provolal mocně ke svým vojům.

Zdvihnul meč do výšky. Za ním se jeho výkřik mezitím přeléval přes další a další řady vojáků.

Pobídnul koně a v čele své mohutné jednotky se rozjel vstřít městu Lúcii. Obě armády byly přibližně vyrovnané co do počtu, ale jistě ne, a o tom si byl Kendrick naprosto jistý, co do síly srdce. Tihle imperiáni byli nájezdníci na útěku, které jejich hlavní velitel ponechal osudu v nějakém provinčním městečku, zatímco Kendrickovi muži byli ochotni položit v bitvě za domovinu vlastní životy.

Jejich bojový pokřik se nesl nad planinou, zatímco se řítili k branám města. Objevili se tak rychle, že se spousta imperiálních vojáků, hlídkujících na ochozech, začala ve zmatku dívat jeden na druhého a nevěděla, co dělat. Tak náhlý útok zjevně nikdo z nich nečekal. Obránci se začali zuřivě drápat na hradby a uzavírat bránu.

Jenže ani to nestihli dostatečně rychle. Několik Kendrickových lučištníků během sekund za jízdy zlikvidovalo ty, kteří ovládali mechanismus padací brány. Kendrick sám dostal jednoho vrhacím kopím a Reece záhy zaznamenal obdobný úspěch. Brána zůstala nezavřená a Kendrickovi muži neváhali ani vteřinu. S hromovým pokřikem vtrhli dovnitř a zamířili rovnou do středu města, aniž by se zdržovali nějakými drobnějšími šarvátkami u brány a na zdech.

Na náměstí, zhruba ve středu města, se potom za ohromného třeskotu zbraní srazili s hlavní jízdní silou zdejší posádky. Kendrick byl hned v prvním okamžiku nucen se bránit, zablokoval štítem úder na svou hlavu, ale potom okamžitě kontroval a jedinou ranou dlouhým mečem dostal ze sedla dva nepřátele. Bez meškání se otočil, aby zablokoval další útok a bodnul jeho původce do břicha. Jeho tělo rozdávalo rány, zatímco mysl byla naplněná pomstou. Za Gwendolyn, za jeho lidi, za všechny lid Prstenu, který toho už tolik vytrpěl.

Nedaleko něj se Reece dovedně oháněl palcátem. Srazil z koně jednoho muže, potom štítem zablokoval ránu dalšího a okamžitě zase útočil. Během krátké chvíle zlikvidoval tři imperiány. Elden vedle něj rozséval zkázu těžkou válečnou sekerou. V jednom okamžiku tak zachránil Reecovi život, když zabil vojáka, který se na něj řítí ze strany, aby vzápětí poslal k zemi jiného. Ten sice zvedl štít, aby ránu blokoval, ale mohutná rána prošla srkz a rozpoltila mu hlavu.

O'Connor posílal šípy do všech stran a trefoval slabá místa ve zbroji i na velmi krátkou vzdálenost, kdy bylo použití luku již značně riskantní. I Conven bojoval nebojácně a v jednu chvíli se dokonce ocitl obklopen nepřítelem daleko před vlastními řadami. Přesto se však ani nenamáhal mít na obranu připravený štít. Namísto toho třímal v každé ruce jeden meč a takto vyzbrojen se vrhl do nepřátelských řad, jako by snad chtěl při tom útoku zemřít. Jenže nic podobného se nestalo. Namísto toho rozpoutal kolem sebe tornádo dvou čepelí, které rozsévalo smrt vpravo i vlevo.

Indra se bitvy účastnila rovněž a nezůstávala nijak pozadu. Byla nebojácnější než většina mužů a používala svou dlouhou dýku s takovým umem a precizností, že i kolem ní brzy padali jezdci s proříznutými hrdly. Ona jediná nebojovala za Prsten, ale za svou vlastní domovinu, kde lidé trpěli stejně jako tady, ale už mnohem déle.

V zápalu boje Kendrick podcenil jednoho z imperiánů, který se k němu díky tomu dostal dostatečně blízko pro útok sekerou. Kendrick už nestíhal uhnout, ale ještě než jej muž zasáhl, ozval se třesk oceli a zbraň se zarazila do Atmeho štítu, který v poslední vteřině přispěchal na pomoc. Krátkým kopím potom Atme proklál útočníka a zažehnal nebezpečí. Kendrick už dávno přestal počítat, kolikrát mu jeho přítel zachránil život.

Vtom se objevil další útočník, který opodál natáhl luk a zamířil na Atmeho. Kendrick zareagoval instinktivně, máchnul mečem v prostoru mezi jeho přítelem a střelcem a s obrovským štěstím zasáhl šíp v letu. Následovaly dva rychlé kroky jeho bojového hřebce a drtivý úder Kendrickova meče, po kterém se lučištník zřítíl ze sedla pod kopyta všech koní kolem. Atme už dávno přestal počítat, kolikrát mu jeho přítel zachránil život.

Bitva pokračovala dál, obě ze stran zaznamenávaly úspěchy i ztráty. Muži padali na obou stranách, ale v imperiálních řadách přece jenom více. Kendrickovi muži byli plni spravedlivého rozhořčení a pronikali hlouběji a hlouběji do města. Nakonec začínali nabývat silnou převahu. Imperiální vojáci byli skvělí bojovníci, ale už léta byli zvyklí jenom dobývat a útočit, navíc teď byli dokonale zaskočení, takže se jejich řady i disciplína brzy začaly bortit a oni začali před Kendrickovou armádou ustupovat. Mnozí při tom ústupu padli.

Když boje trvaly už celou hodinu, imperiální ústup se proměnil v neorganizovaný útěk. Někdo na jejich straně zadul na bojový roh, což si mnozí vyložili jako signál vzít nohy na ramena a okamžitě poslechl, čím dokonale rozložili morálku těch, kteří by ještě vzdorovali.

Kendrick a jeho muži za hromového pokřiku pronásledovali každého, kdo se snažil prchat, naháněli do všech koutů Lúcie a potom ven z hradeb.

Ti, kterým se z toho mlýnku na maso přece jenom podařilo uniknout, a byly jich stále ještě stovky, se tryskem rozjeli po pláni pryč od města. Z Lúcie mezitím duněly MacGilské rohy na oslavu znovuzískání města a osvobození zajatců. Kendrickovi muži jim přesekali pouta kdykoliv projížděli kolem a osvobození se většinou okamžitě chopili koní i zbraní po padlých imperiánech, aby se mohli přidat k pronásledování.

Kendrickova armáda se jimi notně rozrostla a jako jeden muž se vrhla do pronásledování přes kopce za městem a brzy byla nepříteli opět v patách. O'Connor a mnozí další lučištníci už na dálku sráželi z koní jednoho prchajícího za druhým.

Pronásledování pokračovalo dalších několik hodin, Kendrick si už říkal, kam až se v tomhle tempu můžou dostat, když tu se opět ocitli na jednom z vyšších kopců a v údolí pod nimi uviděli jedno z největších MacGilských měst na východ od Silésie – Vinésii. Sedělo mezi dvěma horami. Bylo to důležité město, mnohem větší než Lúcie, mělo vysoké, tlusté zdi a silně opevněné brány. Kendrick si uvědomil, že zbytky toho pluku jistě utíkají právě tam. Městské zdi byly obsazeny desítkami tisíc Andronicových mužů.

Zastavili se na tom kopci a rozmýšleli, co si počít dál. Vinésie byla velké město a nepřítel byl mnohem početnější. Kendrick si dobře uvědomoval, že by bylo bláznivé se pokusit o přímý útok, a že nejjistější postup by teď byl vrátit se do Silésie a znovu se přeskupit. I vítězství, které dnes již vydobili bylo dost cenné, aby jim prozatím stačilo.

Jenže Kendrick nebyl v rozpoložení, kdy by mu vyhovovala bezpečná řešení – a jeho muži také ne. Chtěli odplatu. A ve dnech, které prožívali stejně už poměry sil nehrály žádnou roli. Nastal čas, aby Impérium naplno poznalo, z čeho jsou MacGilští ukuti.

„ÚTOK!“ zahřměl Kendrick.

Ostatní se okamžitě přidali a rozjeli se stejně jako předtím z kopce vstříc opevnění města, připraveni nasadit vlastní životy a riskovat vše pro věčnou slávu a rytířskou čest.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Gareth kašlal a sípal, zatímco se potácel zničenou krajinou. Jeho rty byly celé popraskané od žízně, oči propadlé a podtržené dvěma tmavými kruhy. Posledních několik dní bylo mimořádně perných a on několikrát unikl smrti jenom o fous.

O vlasek uniknul Andronicovým mužům v Silésii, když se schoval v tajné chodbě hluboko pod hradbou a dlouhou dobu tam čekal. Byl tam schoulený jako krysa, všude okolo byla jenom temnota a on čekal, až nadejde vhodná chvíle. Měl pocit, že mohl být zalezlý uvnitř možná i celé tři dny. Následující události potom ale viděl beze zbytku. Nevěřicně sledoval, jak se objevil Thor na zádech obrovského draka a pozabíjel spousty imperiálních vojáků. V nastalém chaosu, který se rozpoutal, potom Gareth našel svou šanci.

Protáhl se branou města když se nikdo nedíval, vydal se po cestě na jih a potom dále přímo po hraně Kaňonu. Většinu cesty se držel lesů, aby si jej nikdo nevšiml. Ale bylo to docela jedno – cesty byly úplně opuštěné tak, jako tak. Všichni byli na východě a bojovali velkou bitvu pro Impériu. Kolem cesty navíc nacházel mrtvá těla většinou imperiálních vojáků, a tak mohl být klidný, protože tudy se už válečná vřava dávno přehnala.

Gareth se snažil dostat ještě o něco více na jih. Jeho instinkty mu napovídaly, že by se měl vrátit do Králova Dvora – nebo alespoň toho, co z něj zbylo. Věděl, že bylo město zplundrováno Andronicem a že nejspíše leží v totálních troskách, ale i tak se tam chtěl podívat. A především se však chtěl dostat co nejdále od Silésie a ideálně na místo, které dobře znal, a které by mohl použít jako útočiště. K tomu se místo, které už všichni ostatní opustili, a kde Gareth MacGil kdysi vládl jako svrchovaný vládce, dokonale hodilo.

Po několika dnech pochodu na jih a potom východ se slabý a téměř zemdlelý hladem dotrmácel konečně na okraj lesa a v dálce spatřil Králův Dvůr. Město bylo tam. Jeho zdi byly netknuté, nebo alespoň ne nijak významně. Všude kolem se válela těla Andronicových mužů, důkaz, že Thor už byl i tady. Jinak byla oblast prázdná. Nezůstalo tu nic jiného než kvílející vítr.

To Garethovi docela vyhovovalo. Stejně neplánoval vstoupit do města. Přišel sem jenom kvůli jedné malé, jistě nepovšimnuté stavbě, vybudované mimo městské hradby. Bylo to místo, kde se často ukrýval když byl ještě děcko. Krypta králů z rodu MacGilů. Přesně tam byl pohřben i jeho otec. A také jeho děd a ostatní před ním.

Byl si jistý, že krypta určitě zůstala nedotčená. Kdo by se koneckonců obtěžoval útokem na hrobku plnou kostí? Pokud existovalo nějaké místo, kde by jej skutečně nikdo nehledal, bylo to právě tady. Mohl se tam schovat a být úplně sám. Tedy, pokud nebude počítat své předky. I když Gareth svého otce nade vše nenáviděl, zjistil, že by mu najednou byl docela rád nablízku.

Rozběhl se přes otevřené pole, kde jej studený vítr okamžitě roztřásl i přesto, že se zabalil do svého potrhaného kabátce. Někde nad sebou uslyšel ostrý křik jakéhosi zimního ptáka a když se podíval oním směrem, spatřil velkého, černého opeřence, kroužícího mu nad hlavou a evidentně očekávajícího, že se Gareth každou chvíli zhroutí a započnou hody. Gareth mu to jenom ztěží mohl vyčítat. Na vlastní kůži cítil, že ten pták má naprostou pravdu, když jej považuje za svůj příští oběd.

Konečně doběhl k hrobce, chytil za kliku masivních železných dveří a oběma rukama za ni vši silou zabral. Okolní svět se s ním točil a on měl co dělat, aby se nakonec nezhroutil ještě tady venku. Dveře zavržaly a potom se otevřely dokořán.

Gareth vběhl do tmy a okamžitě za sebou dveře zase zabouchl. Ten zvuk se uvnitř okamžitě několikrát vrátil v ozvěně.

Rukou chvíli šátral po stěnách, až našel pochodeň a zapálil ji. Nabízela mu dostatek světla aby viděl několik málo schodů přímo před sebou a to bylo všechno, co pro tuto chvíli potřeboval. Schody vedly hlouběji a hlouběji do temnot. Dole bylo chladněji a odněkud tam proudil průvan, který se

proháněl po schodišti a šeptavě šelestil. Gareth se nemohl zbavit dojmu, že jsou to ve skutečnosti jeho předkové, kteří si znechuceně šeptají o něm.

„NECHTE MĚ BÝT!“ zařval do tmy.

Jeho hlas se několikrát vrátil v podivně pokroucené ozvěně.

„UŽ BRZO DOSTANETE PO ČEM TOUŽÍTE!“

Vítr si ale šeptal bez přestání dál.

Gareth rozzlobeně sestupoval hlouběji, dokud konečně nedošel do velké, mramorem obložené síně se čtyři metry vysokými stropy, kde byli všichni MacGilští králové uloženi v mramorových sakofázích. Osaměle procházel síní a jeho kroky se v ozvěně odrážely od stěn. Mířil na protilehlý konec síně, kde byl uložen jeho otec.

Starý Gareth by nejspíš začal do otcova sarkofágu něčím mlátit. Jenže ten, co sem celý zbídačelý došel, najednou k otci z nějakého důvodu cítil spíše sympatie než nenávisť. Sám tomu nerozuměl. Možná to bylo proto, že už nebyl pod vlivem opia, anebo možná tušil, že i on sám bude již brzy mrtev.

Došel k masivnímu sarkofágu, chytil se jej oběma rukama a nakonec si na něj položil hlavu. K vlastnímu překvapení se potom rozplakal.

„Chybíš mi, otče,“ vzlykal díky ozvěně hned několikrát sobě.

Brečel a brečel, po tvářích mu tekly velké slzy, až se jeho kolena nakonec podlomila a on se celý vyčerpaný zhroutil na zem vedle sarkofágu. S vynaložením veškerých zbývajících sil se ještě dokázal posadit a opřít se zády o otcovo poslední lože. Hrobkou nadále šelestil průvan a Garethova louče začala dohořívát. Položil ji na zem vedle sebe a díval se, jak její plamen zkomírá a jak temnota všude kolem mohutní. Věděl, že brzy převládne úplně a pak se snad už bude moci přidat ke svým předkům.

KAPITOLA PÁTÁ

Steffen zachmuřeně krácel po lesní stezce a pomaloučku se ubíral pryč od Věže útočiště. Lámalo mu srdce, že tam Gwen takto nechal. Vždyť přece přísahal, že ji bude chránit. Bez ní se teď cítil jako bezvýznamné nic. Od první chvíle, kdy se s ní setkal, měl pocit, že konečně ve svém životě našel smysl. Okamžitě ji začal ochraňovat jak mohl a zasvětil celý svůj život tomu, aby ji jednou splatil dluh za to, že jej, jakožto jednoho z nejnižších sluhů, povýšila o mnoho pozic výše. Především ji však měl rád, protože byla vůbec první osobou, kterou kdy v životě potkal, a která jej okamžitě neodsoudila kvůli jeho vzhledu.

Byl sice docela pyšný, že ji dokázal v bezpečí dopravit až sem k Věži útočiště, ale když se za ní potom zavřely dveře, popadla jej úzkost. Kam se teď poděje? Co bude dělat?

Bez její přítomnosti bude jeho život opět naprosto bezdůvodný a zbytečný. Do Králova Dvora ani do Silésie se vrátit nemůže, protože Andronicus obě města dobyl. Když si teď vzpomněl na tu zkázu, která tam panovala ve chvíli, kdy utíkali, udělalo se mu špatně. Poslední věc, kterou si pamatoval, bylo, jak byli jeho lidé pobíjeni anebo bráni do zajetí a otroctví. Návrat tam ničemu dobrému neposlouží. A navíc se mu nechťelo znovu přes celý Prsten, čímž by se jen a pouze vzdálil od Gwendolyn.

Bezcílně tedy bloumal už několik hodin po lese, zahýbal na křižovatkách lesních cest, jak jej to zrovna napadlo a přemýšlel, kam by se tak asi mohl vrtnout. Cesta jej vedla víceméně na sever a do kopce, který se zdál být jedním z nejvyšších v širokém okolí. Odtud se potom rozhlédl a spatřil malé město, sedící v dálce na úpatí jiného kopce. Vydal se tedy k němu a když tam po dalších několika hodinách došel, zjistil, že městečko má přesně to, co potřeboval ze všeho nejvíc: perfektní výhled na Věž útočiště. Pro případ, že by se Gwendolyn někdy pokusila odejít, chtěl zůstat někde poblíž, aby se k ní mohl později zase přidat. Koneckonců, jeho služba jejím odchodem do ústraní přece nijak neskončila. Teď už navíc nebyl povinnen věrností nikomu jinému. Ani městu, ani armádě, ale jen a pouze Gwendolyn. Ona byla poslední, kdo mu zůstal.

Okamžitě se tedy rozhodl, že v tom malém městečku, vlastně to byla spíše proutěná vesnice, zůstane a v jednomu kuse bude sledovat Věž a hlídat, jestli nespátří Gwen. Když prošel branou v chabé palisádě, potvrdil si, že se jedná o opravdu chudé, neutěšené místo, stejné jako mnohé ostatní na prstenském venkově. Na rozdíl od mnohých dalších byla však tato vesnice položena tak daleko na jihu a tak moc utopená v lesích, že si jí Andronicovy síly zatím ani nevšimly. Kdoví, jestli by se kvůli ní vůbec někdy obtěžoval sem přijít.

Steffen okamžitě musel čelit zkoumavým pohledům několika desítek vesničanů. Ani jeden obličej, který tu spatřil, se netvářil přátelsky. Mnozí na něj a jeho hrb nevychované zírali s otevřenou pusou. Na taková uvítání však byl poměrně zvyklý. Setkával se s podobnými reakcemi téměř celý život. Od samého počátku, kdy si jej všimli, mohl v jejich pohledech cítit škodolibý výsměch.

Přesto však málem podlehl nutkání se otočit a utéct pryč, ale našťastí se dokázal včas ovládnout. Být v blízkosti Věže a Gwendolyn bylo důležitější a tohle byla jednoduše cena, kterou za to bude muset zaplatit.

Jeden z vesničanů, mohlo mu být kolem čtyřiceti, oblečený od hlavy až k patě do nuzných hadrů, se k němu rázným krokem vydal.

«Ale copak to tu máme za podivného pokrouceného mužíčka?»

Ostatní se rozesmáli a rovněž přicházeli blíže.

Steffen zůstal klidný, protože podobné přivítání očekával. Opravdu to nebylo jiné než dříve. Navíc, tihle lidé byli skuteční krupani a jistě si takovou podívanou budou chtít užít ještě o něco více než měšťané.

Nenápadným pohybem ruky se ujistil, že jeho luk sedí na zádech tak, jak má. Čistě pro jistotu jej chtěl mít připraven, kdyby se některý z vesničanů hodlal chovat až příliš krutě. Byl si jistý, že by v

případě nutnosti dokázal složit hned několik z nich ještě předtím, než by se k němu dostali. Ale snad k ničemu podobnému nedojde. Chtěl tu jenom najít střechu nad hlavou.

„Třeba je to něco víc než jenom normální magor, ne?“ zeptal se někdo jiný a skupina provokujících lidí se stahovala kolem něj.

„Podle toho, co má na sobě bych řekl, že to tak je,“ odpověděl mu někdo. „To přece vypadá jako královská zbroj.“

„A ten luk – mistrovská práce.“

„Nemluvě o šípech. V hradu kovaná ocel, že?“

Zastavili se několik metrů od něj a všichni do jednoho se výhružně mračili. Okamžitě si vzpomněl na děti, které se bavily jeho trýzněním, když byl ještě malý.

„Takže co jsi zač, ty blbečku?“ zeptal se jeden z vesničanů.

Steffen se zhluboka nadechl a vši silou se držel, aby zůstal v klidu.

„Nechci dělat žádné potíže,“ řekl pomalu.

Lidé okamžitě propukli v smích.

„Potíže? Ty? Jaké potíže bys nám tu tak mohl udělat?“

„Ten by nedělal potíže ani našim kuřatům!“ zachechtal se někdo.

Steffen zrudl a smích okolostojících ještě zesílil. Nesmí si dovolit ten luxus a nechat se vyprovokovat.

„Potřebuji jenom nějaké místo, kde bych mohl skládat hlavu a nějaké to jídlo do žaludku. Mám šikovné ruce a silná záda, zastanu hodně práce. Stačí mi říct, co je potřeba a já už si sám přijdu na to, jak to udělat. Nepotřebuji toho hodně. Ne víc, než jakýkoliv jiný chlap.“

Už když to říkal, viděl sám sebe opět ztraceného v té nejšpinavější práci jako všechny ty roky předtím, když v hlubinách královského hradu čistil odpadní roury a vyléval splašky z nočníků šlechty. To ale přece zvládne. Těžkou práci a život v ústraní už měl léty praxe prověřený a tady jej jistě nemůže čekat nic horšího. A především to poslouží jeho věci.

„Chlapa? Ty se nazýváš chlapem?“ vyprskl smíchy jeden z mužů.

„Třeba pro něj přece jenom nějaké využití najdeme,“ vykřikl jiný.

Steffen se na něj s nadějí podíval.

„Mohl by třeba bojovat proti našim psům nebo kuřatům!“

Všichni se rozchechtali.

„Zaplatím vlastním prasetem, abych mohl něco takového vidět!“

„Jestli jste si nevšimli, tam venku zuří válka,“ řekl Steffen co nejkldněji. „Jsem si jistý, že i tato malá provinční vesnice tím musí být zasažená a další pár rukou na práci se přece hodí kdykoliv.“

Vesničané se na sebe podívali.

„Samozřejmě, že víme, že je válka,“ řekl jeden z nich, „ale naše vesnice je moc malá. Armády se nebudou obtěžovat se sem kvůli našim prasatům trmácet.“

„Nelíbí se mi jak mluvíš. Provinční a pár rukou,“ zavrčel jiný. „Všechno takové uhlažené. Vypadá to, že jsi snad chodil do školy. Myslíš si snad, že jsi lepší než my?“

„Nejsem lepší, než kterýkoliv jiný člověk,“ řekl Steffen.

„No to je na první pohled jasný,“ vyprskl smíchy někdo.

„Dost už toho popichování!“ vykřikl náhle kdosi autoritativním hlasem.

Řada vesničanů se rozhrnula a uvnitř kruhu se ocitl muž. Byl starší než ostatní a zdálo se, že bere celou situaci mnohem vážněji. Všichni se okamžitě utišili.

„Pokud to, co říkáš, myslíš vážně,“ řekl muž hlubokým hrdelním hlasem, „mně by se extra pár rukou na mém mlýně docela hodil. Plat činí pytlík pšenice a džbán vody denně. Budeš spát ve stodole s ostatními čeledínama. Pokud je to pro tebe přijatelné, můžeš klidně hned začít.“

Steffen přikývnul a byl ze srdce rád, že se konečně ukázal někdo, kdo jej bral vážně.

„Nic jiného si nežádám,“ odpověděl.

“Tudy,” řekl muž arazil si cestu davem.

Steffen jej následoval, aby byl záhy doveden k poměrně velkému dřevěnému mlýnu, kolem kterého pracovalo množství mladších i starších čeledínů. Každý z nich byl notně zpocený a špinavý. Stáli v rozbahněné kruhové stezce a vlastními silami pomocí velkých otočných pák poháněli mlýnské kolo. Steffen si to prohlédl a uvědomil si, že tahle práce bude o zlomení zad. Ale naprosto mu postačí.

Otočil se k muži, aby mu řekl, že s tím souhlasí, ale když to udělal, zjistil, že mlynář už je pryč. Nejspíš považoval jeho souhlas za samozřejmý. Vesničané si dopřáli ještě pár posledních vtípků, ale pak už se začali rozcházet každý zpátky ke svým povinnostem. Steffen si zatím prohlížel okolí mlýna a přemýšlel, jaký asi bude nový život, který jej tu čeká.

Na kratičký čas byl bláhový a dovolil sám sobě snít o něčem lepším. Představoval si život v hradech, mezi urozenými a v dobrém postavení. Viděl sám sebe jako někoho důležitého, pravou ruku samotné královny. Měl být moudřejší a nepomýšlet tak vysoko. Samozřejmě, že na něj nic takového nečekalo. Nikdy se k tomu nejspíš ani nepřiblížil. To, že potkal Gwendolyn a nějaký čas jí sloužil, byla prostě jenom chvilková souhra osudu. A teď se zase vrátí do života, který mu patří. Alespoň už ho tu nemohlo nic moc překvapit. Tomuhle už dobře rozuměl. Bude to sice těžké, ale bez Gwendolyn mu i práce v mlýně naprosto postačí.

KAPITOLA ŠESTÁ

Thor pobízel Mycoples, aby letěla rychleji. Prolétali hustými oblaky a každou vteřinou se blížili k Věži útočiště. Thor cítil každou buňkou svého těla, že je v Gwendolyn ve velkém nebezpečí. Vibrace probíhaly konečky jeho prstů a potom dál do celého těla a každá jednotlivá vlnka se jej snažila varovat, aby pospíchal. Leť rychleji, šeptaly mu.

Rychleji.

„Rychleji!“ křikl na Mycoples.

Z dračího hrdla se ozvalo jemné zabublání jako odpověď a velká blanitá křídla se začala pohybovat o poznání rychleji. Thor jí vlastně nemusel nic říkat, Mycoples rozuměla čemukoliv ještě dřív, než by to stihnul vyslovit, ale stejně to udělal. Cítil se díky tomu lépe. Alespoň měl pocit, že není tak pasivní. Nemohl se zbavit pocitu, že se s Gwen děje něco velmi špatného a že každíčká vteřina hraje roli.

Konečně se dostali z největší oblačnosti. Thor pocítil vlnu ulehčení, když se v dálce před nimi objevila Věž. Byl to prastarý, trochu strašidelný architektonický kousek. Vysoká, perfektně kruhová věž, sedící jako jehla na jednom z kopců a dosahující téměř až do mraků. Od paty až k vrcholu byla vybudovaná z černého kamene. I na tuto vzdálenost už Thor dokázal cítit moc, která z věže vycházela.

Když doletěli blíže, všiml si najednou, že na samém vrcholu věže něco je. Někdo tam stál. Až na úplném okraji ochozu, ruce rozpažené. Postava se každou chvíli zakymácela, jak do ní narážely poryvy větru.

Thor okamžitě věděl, kdo to je.

Gwendolyn.

Jeho srdce začalo divoce bušit. Uhodl na co dívka myslí. A také dobře věděl proč. Myslela si, že ji opustil a okamžitě pocítil, že je to především jeho vlastní chyba.

„RYCHLE!“ zařval do větru.

Mycoples začala bít křídly vzduch jak jenom mohla a brzy nabrali takovou rychlost, že Thor měl najednou problém se nadechnout.

Když se přiblížili ještě více, Thor viděl, že Gwendolyn ustoupila několik kroků zpátky od okraje a do bezpečí vrcholku věže. Okamžitě se mu ulevilo. Byla k němu otočená zády, nemohla jej vidět, ale i tak se rozhodla, že skok není to pravé řešení.

Mycoples zařvala. Gwen otočila a hlavu a konečně spatřila draka i Thora na jeho hřbetu. I na velkou vzdálenost, která je stále ještě rozdělovala, se jejich pohledy setkaly. Dobře viděl překvapení v její tváři.

O několik okamžiků později Mycoples přistála na střeše věže. Thor seskočil z jejího hřbetu ještě předtím, než se drak pořádně usadil, a okamžitě se rozběhl ke Gwen.

Ta na něj zírala s vykulenými očima a byla naprosto překvapená. Jako kdyby před sebou viděla ducha.

Thor běžel k ní, srdce divoce bijící, zaplavený vzrušením z opětovného setkání. Napřáhl k ní ruce a jenom o okamžik později se objali. Pevně ji k sobě přitiskl a ještě zmáčkł. Potom ji zdvihł do výšky a několikrát se s ní otočil dokolečka. A pak ještě jednou a znovu.

Několik jejích slz mu přitom skanulo na tvář a on přes hučení silného větru slyšel, že mladá královna pláče. Nemohl uvěřit, že je tady a že ji drží v náručí. Tohle bylo skutečné. O tomhle snil den za dnem a noc za nocí od samého začátku výpravy za Mečem. Snil o tom i když byl hluboko v Impériu a všechno vypadalo tak, že se k ní už nikdy nevrátí. A teď byl tady, držel ji v náručí a cítil teplo jejího těla.

Neviděli se tak strašně dlouho a tak se teď v její blízkosti cítil znovu jako když se setkali poprvé. Byl to úžasný pocit a on v té chvíli sám sobě přísahal, že už nikdy nepromarní ani vteřinu času, kdy mohou být spolu.

„Gwendolyn,“ zašeptal jí do ucha.

„Thorgrine,“ špitla zpět.

Drželi se ve vzájemném objetí tak dlouho, dokud už to nemohli vydržet, jemně se odtáhli a políbili. Byl to velice vášnivý polibek. Oba díky němu na chvíli zapomněli na okolní svět.

„Ty jsi živý,“ řekla. „Jsi tady. Já tomu pořád nemůžu uvěřit.“

Mycoples zavrčela a zamávala křídly, čímž pozvedla povětrnostní podmínky na vrcholku věže na úroveň orkánu. Gwenina tvář odrážela strach.

„Neboj se jí,“ řekl Thor. „Jmenuje se Mycoples a je to nejhodnější drak, kterého znám. Bude přátelská i k tobě. Pojd', představím tě.“

Vzal ji za ruku a pomalu vedl k dračici. Gwenina ruka se třásla strachy, i když se snažila to zakrýt. Rozuměl jí. Byl to přece opravdový živý drak a byl blíž, než by si Gwen kdy ve svém životě pomyslela.

Mycoples si je oba prohlížela velkýma, rudě světélkujícíma očima, lehce vrčela a natahovala blanitá křídla do větru. Thor pocítil, že dračice žárlí. Anebo to byla jenom zvědavost?

„Mycoples, tohle je Gwendolyn.“

Mycoples pyšně odvrátila pohled.

Potom se ale rychle otočila zpátky a pohlédla Gwen přímo do očí, jako kdyby jí chtěla vidět do duše. Přiblížila čenich tak blízko, že se téměř dotýkal její tváře.

Gwen zalapala poděšeně pod dechu. Natáhla roztřesenou ruku a nejistě ji položila na dračí čumák, posetý tvrdými fialovými šupinami.

Následovalo několik napjatých vteřin, po kterých Mycoples konečně zamrkala, sklonila čenich, jemně jím se zájmem zatlačila proti Gwenině břichu a chvíli jej čumákem hladila. Thor nechápal, proč to dělá.

Potom se dračí hlava najednou opět velmi rychle odvrátila a zadívala se na vzdálený obzor.

„Je nádherná,“ zašeptala Gwen.

Podívala se na Thora.

„Už jsem nedoufala, že se někdy vrátíš,“ řekla. „Nevěřila jsem už.“

„Ani já ne,“ odpověděl. „Jenom myšlenky na tebe mě držely při životě. To byl můj jediný důvod to přežít a vrátit se.“

Znovu se objali. Vítr česal jejich vlasy a oni se chvíli tiše tiskli jeden k druhému.

Když se potom odtáhli, Gwendolyn si všimla, že je u Thorova opasku připevněn Meč. Znovu překvapeně zalapala po dechu, oči rozšířené úžasem.

„Ty jsi ho našel,“ řekla nevěřicně. „A uneseš ho.“

Thor pokýval hlavou.

„Ale jak to...“ začala a rázem se zasekla. Očividně toho na ní bylo příliš.

„Já nevím,“ odpověděl Thor upřímně. „Prostě jím normálně dokážu šermovat.“

Gwen si uvědomila něco dalšího.

„To ale znamená, že je Štít zase aktivní,“ řekla s nadějí v hlase.

Thor opět kývnul na souhlas.

„Andronicus je v pasti,“ odpověděl. „Už jsme osvobodili Silésii a oblast Králova Dvora.“

Radostně se usmála.

„To ty,“ řekla. „Ty jsi osvobodil moje město.“

Thor pokrčil skromně rameny.

„Byla to především tady Mycoples. A Meč. Já se s nimi jenom svezl.“

Gwen se rozzářila.

„A co lidí? Jsou v pořádku? Přežil někdo?“

Thor kývnul.

„Přežili mnozí a jsou v pořádku.“

Gwen během chvilky jakoby omládl.

„Kendrick na tebe čeká v Silésii,“ pokračoval, „stejně jako Godfrey, Reece, lord Srog a mnozí další. Jsou naživu a v pořádku. Město je zase svobodné.“

Gwendolyn se vrhla Thorovi kolem ramen a těsně jej objala. Okamžitě pocítil vibrace uvolnění, kterými byla zaplavena.

„Myslela jsem si, že už je to všechno zničeno,“ vzlykla, „ztraceno navždycky.“

Thor jenom zakroutil hlavou.

„Prsten přetrval,“ řekl. „Andronicus je na útěku. Vrátime se a rozprášíme jeho armády nadobro. A potom postavíme všechno znovu.“

Gwen se od něj najednou odvrátila a upřela posmutnělý pohled na daleký obzor.

„Nevím, jestli se můžu vrátit,“ řekla váhavě. „Něco se se mnou stalo. Když jsi byl pryč.“

Thor ji vzal jemně za ramena a otočil ji zpátky k sobě.

„Já už o tom vím,“ řekl. „Tvoje matka mi to pověděla. Není to nic, za co by ses měla stydět.“

Gwendolyn se na něj už poněkolikrát podívala s výrazem nejvyššího překvapení.

„Ty to víš?“

Thor přikývnul.

„Nic to neznamená,“ řekl. „Miluju tě stejně jako předtím. Vlastně pořád víc a víc. Záleží na tom, co je mezi tebou a mnou. A to je nezníitelné. Pomstím tě. Zabiju Andronica vlastníma rukama. Ale tak jako tak, naše láska nikdy neskončí.“

Větu dokončoval už s Gwen opět kolem svého krku, který záhy zkrápěly další a další slzy štěstí.

„Miluju tě,“ pošeptala mu od ucha.

„Já tebe taky,“ odpověděl.

Když tam teď tak stáli, Thor pocítil obrovskou touhu ji konečně požádat o ruku. Jenže okamžitě se opět zarazil. Nemůže to přece udělat, dokud jí nepoví o svém temném tajemství. O tom, kdo je jeho skutečný otec.

Zaplavil jej zmatek a ponížení. Před chvílí přisahal, že vlastnoručně zabije muže, kterého oba k smrti nenáviděli. A teď má přiznat, že jeho otec je jeden a ten samý?

Byl si skoro jistý, že jakmile to udělá, Gwendolyn jej za to bude už nadosmrti nenávidět. Nedokázal sebrat odvalu říct ji vše a hned ji zase ztratit. Ne po tom všem, čím si prošli. Na to ji příliš miloval.

Takže namísto toho sáhnul třesoucí se rukou do kapsy a vytáhl náhrdelník, který našel mezi dračími poklady. Měl zlatý řetízek a jako klenot zlaté srdce vykládané diamanty a rubíny. Podržel jej chvíli ve větru, zatímco Gwen se podívala nad tou krásou.

Potom ji obešel aby ji náhrdelník připnul kolem krku.

„Malý důkaz mé lásky,“ řekl.

Šperk jí moc slušel, zlato zářilo a kamínky se třpytily.

V kapse jej doslova pátil snubní prsten, ale Thor všechno nutkání zapudil s tím, že jej Gwen nabídne až přijde ten správný okamžik. A to nebude dříve, než sebere kuráž, aby jí řekl pravdu o svém původu. Ten čas ještě rozhodně nenastal, i když by si býval přál, aby to tak bylo.

„Takže vidíš, že se vrátit můžeš,“ dodal a pohládl ji po tváři. „Dokonce musíš. Tvoji lidé tě potřebují. Potřebují svou královnu. Prsten bez MacGila na trůně je přece k ničemu. Lidé čekají na tvé vedení. Andronicus stále okupuje polovinu Prstenu a naše města potřebují co nejrychleji začít s přestavbou. Musíme jim pomoci povstat z popela.“

V jejích očích viděl, že o všem přemýšlí.

„No tak, řekni ano,“ naléhal na ni. „Vrať se se mnou. Tahle věž není místo pro mladou dívku jako jsi ty, aby tu žila po zbytek života. Prsten tě potřebuje. Stejně jako já.“

Nabídl ji ruku a čekal.

Gwendolyn sklopila zrak a váhala.

Potom ale natáhla ruku a vložila ji do té jeho. Její oči zajiskřily a opět se v nich objevila ztracená radost. Pomalu se z ní stávala zase ta Gwendolyn, kterou znával před všemi těmi katastrofami, Gwendolyn plná života, smíchu a radosti. Bylo to, jako kdyby byla květinou, která se jemu přímo před očima znovu otevírala.

„Ano,“ řekla tiše a usmála se.

Objali se a setrvali tak velmi, velmi dlouhou dobu. Ani jeden už nechtěl toho druhého pustit.

KAPITOLA SEDMÁ

Erec otevřel oči, aby zjistil, že leží Alistair v náručí. Ona otevřela své blankytně modré oči též a on v nich spatřil ničím nezkalenou lásku. V koutcích úst jí pohrával lehký úsměv a z celého jejího těla se rozlévalo teplo do toho jeho. Zjistil, že je dokonale vyléčený, téměř jako znovuzrozený. Jako kdyby ani nebyl raněn. Přivedla jej zpátky z mrtvých.

Posadil se a udiveně se na Alistair podíval. Znovu se musel v duchu ptát, kým jeho dívka skutečně je a jak to, že vládne takovou mocí.

Podrbal se na hlavě a vzpomněl si, co se stalo: Andronicovi muži. Útok. Obrana strže. Ten balvan.

Vyskočil na nohy a spatřil ostatní rytíře, jak se na něj dívají, jako kdyby na jeho vzkříšení čekali jako na smilování. A také na jeho povely. Tvář nejednoho z nich zračila ulehčení.

„Jak dlouho jsem byl mimo?“ zeptal se Alistair. Nebyl by to Erec, aby první myšlenka nesměřovala k tomu, jak dlouho nechal ostatní bojovat bez jeho pomoci.

Ona se na něj jenom sladce usmála.

„Ani ne minutku,“ řekla.

Erec nedokázal pochopit, jak je to možné. Cítil se tak svěží, jako kdyby několik dní tvrdě spal. Jeho pohyby byly plné energie. Pohlédl směrem k úžině s balvanem a ujistil se, že je práce vykonána správně. Obrovitý balvan zahrazoval cestu a imperiální vojáci teď už nemohli strží projít. Povedlo se jim nemožné, zastavili mnohem větší armádu. Alespoň prozatím.

Než však mohl jakkoliv vyjádřit svou spokojenost, ozval se vysoko nad ním výkřik. Pocházel od jednoho z jejich lučištníků. Ten se překotil přes okraj útesu a v krkolomném pádu se zřítíl mrtvý k zemi.

V jeho těle bylo zabodnuto kopí. A potom se všude kolem nich začaly ozývat další a další výkřiky. Před před Erecovým očima se desítky Andronicových vojáků začaly objevovat ve vyšších polohách na skalnatých svazích a bojovat s Vévodovými muži. Erec si uvědomil, co se muselo stát. Imperiáni nebyli tak hloupí, jak se zprvu zdálo. Už na začátku své síly rozdělili a zatímco jedna část procházela strží, další šla přímo po vrcholcích skal, aby ji kryla.

„NAHORU, RYCHLE!“ zavelel. „ŠPLHEJTE!“

Vévodovi muži jej následovali přímo do svahu a všichni měli v rukou nebo v zubech připravené zbraně. Každou chvíli někdo z nich uklouzl a musel se chytit jednou, nebo i oběma rukama nějakého skalního výběžku, aby se nezřítíl zpátky dolů a na ostatní, kteří stoupali za ním. Snažili se seč jim síly stačily, ale svah byl tak prudký, že to byl spíše šplh než běh. Každý metr byl v těžké zbroji těžce vybojovaný a Erec i ostatní muži brzy funěli námahou.

„LUČIŠTNÍCI!“

Několik desítek savarijských lučištníků se zastavilo a zamířilo téměř kolmo nad sebe. Potom vystřelili salvu šípů, kterou následovaly výkřiky z vrcholu útesů a padající zasažení imperiální vojáci. Erec i ostatní měli plné ruce i nohy práce, aby se padajícím nepřátelům stačili uhýbat. Ne každý byl úspěšný a několik mužů se zřítílo nad dno strže spolu s nepřáteli.

Vévodovi lučištníci se jali střílet jednu salvu za druhou a brzy se jim podařilo imperiány odehnat od okrajů útesů, kde jinak nacházeli jistou smrt.

I tak byly však boje tam nahoře nadále tuhé a šípy vcelku jistě musely dopadat i do řad jejich vlastních spolubojovníků. Jednomu z vévodových mužů se zabodl do zad šíp vystřelený ze dna strže. Muž se překvapeně chytil za záda, ztratil koncentraci na veškerou vlastní obranu, čehož proti němu stojící nepřítel okamžitě využil, probodl ho mečem a kopancem poslal přes převis. Spravedlnost tomu však chtěla, že jakmile se cesta k imperiánovi tímto způsobem uvolnila, byl i on zasažen dalším šípem a záhy následoval svého soka tímtež směrem.

Erec zdvojnásobil své úsilí, přidal do kroku a stejně tak všichni ostatní kolem. Drápali se ze všech sil nahoru na útes. Když už se blížili k vrcholu a chybělo jim jenom pár metrů, uklouzla Erecovi náhle noha a on začal padat. V panice rozhodil rukama do stran a se štěstím se zachytil tlustého kořene vyrůstajícího ze skály. Držel se vši silou, po chvíli nabral trochu dechu, vytáhl se nahoru, a jakmile znovu získal pevnou půdu pod nohama, pokračoval až na vrchol.

I tak se dostal na vrchol mezi prvními a s bojovým pokřikem a mečem zdvihnutým vysoko nad hlavou se vrhnul do bitvy. Muži drželi na útesu své pozice, ale už začínali být pomalu vytlačováni k nebezpečným okrajům. Bylo jich tam jenom pár desítek a každý z nich byl plně zaměřen v boji s minimálně dvěma imperiány. A nepřátel s každou vteřinou jen a pouze přibývalo.

Erec se bil jako šílený, sekal a bodal všude kolem sebe. Nikdo na celém tom bitevním poli nebyl rychlejší, ba dokonce ani v celém Prstenu. Erec se s mečem v každé ruce proměnil ve stroj na zabíjení a jako skutečný šampion Stříbrných okamžitě vnesl do bitvy novou sílu. Proměnil se ve vlnu, která kosila nepřátele před sebou. Sekal do všech stran, skláněl se, uhýbal a znovu sekal. Brzy se pracoval před linie svých bratrů a byl obklopen imperiány. Sehnul se, aby vzápětí vyrazil proti protivníkovi tváří svou helmici a zároveň seknul do obou stran po dalších. Byl tak rychlý, že vůbec nepotřeboval štít.

Prosekával se jimi rychlostí větru a téměř okamžitě po vstupu do bitvy složil tučt vojáky, aniž by jim vůbec dal šanci zjistit, co se to děje. Vévodovy muže samozřejmě takový příklad jenom posílil.

Celá jeho skupina už se dostala na vrchol a v čele s Brandtem a samotným Vévodou se zapojili do bitvy. Misky vah se tou posilou překlopily a oni záhy začali zatlačovat nepříteli zpátky, zanechávaje po sobě spousty zabitých.

Netrvalo dlouho a Erec zjistil, že před sebou má posledního nepřítele, za kterým už nikdo další nestojí. Vyřídil jej s rychlostí blesku a nakonec ještě zkopl z útesu zpátky na stranu obsazenou imperiální armádou. Muž ještě stačil vykřiknout než zmizel v propasti pod útesem.

Prstenští se zastavili a sípavě lapali po dechu. Erec popošel kupředu až na samotný okraj útesu. Chtěl se podívat, jak to vypadá tam dole na druhé straně. Imperiální velitelé sem přestali posílat vojáky, ale Erec stejně nevěřil, že by se jejich síly tímto již vyčerpaly. Ostatní přišli záhy za ním, aby se i oni mohli podívat, co je ještě čeká.

To, co však dole spatřili, překonalo všechny jejich nejděsivější představy. Vítězná nálada opět poklesla. Navzdory stovkám mužů, které se jim již podařilo zneškodnit, navzdory tomu, že úspěšně uzavřeli stráž balvanem a zahnali nepřítele i z útesů, dole stále ještě zůstávalo několik desítek tisíc imperiánů.

Erec tomu nemohl uvěřit. Museli vynaložit všechny síly, aby se dostali až takhle daleko a přitom všechny škody, které zatím napáchali, neznamenal pro nepřítele v podstatě nic. Byl to jenom drobný škrábanec na neuvěřitelně silném imperiálním pancíři. Oni prostě mohou posílat další a další muže klidně několik dalších dní. Erec a ostatní jich sice ještě stovky pobijí, ale dříve nebo později stejně musejí podlehnout. Když už ne zbraně a bojový um nepřátel, porazí je jejich vlastní únava.

Erec byl zoufalý. Snad poprvé v životě si nevěděl v boji rady. Všechno nasvědčovalo tomu, že všichni do jednoho padnou ještě než den skončí. Smrt mu nevadila, nebylo by mu líto padnout v takovéhle bitvě. Už teď dokázali nemožné a jejich heroická obrana až do této chvíle už sama znamenala náměty pro písně pro dalších sto let. Pokud měl zemřít v bitvě, jistě si ani nemohl vybrat slavnější příležitost. Sevřel jílce svých mečů až mu zbělely klouby. Jedna věc ho však stejně trápila a to byla bezpečnost Alistair.

Pomyslel si, že třeba v příštím životě bude mít více času, aby mohl být s ní.

„No, docela jsme si tu zařadili,“ ozval se vedle něj Brandt.

Stejně jako on svíral v ruce meč a i výraz jeho tváře hovořil o sdílených pocitech. Bojovali spolu už v nepočtených bitvách a mnohdy byl nepřítel v silné převaze, ale přesto Erec na tváři svého přítele ještě nikdy neviděl podobný výraz beznaděje. On sám musel mít asi nějaký velice podobný. Smrt byla nablízku a všichni to cítili.

„Aspoň půjdeme k zemi s meči v rukou, jak jsme chtěli,“ řekl Vévoda unaveně.

V podstatě to vzal Erecovi z pusy.

Imperiální vojáci na druhé straně závalu si jich začínali všimnout. Znovu se formovali k pochodu a s tasenými zbraněmi vyrazili do svahu. Stovky jejich lučištníků poklekly, aby měly lepší úhel a bylo nad slunce jasnější, že jenom za několik málo okamžiků bude to krvavé divadlo opět pokračovat. Erec se zhluboka nadechl.

Vtom se ale někde z výše nad nimi ozval podivný řev. Byl očividně ještě daleko, ale i tak to bylo něco zcela mimořádného. Erec se rozhlížel po obloze a říkal si, jestli už nemá z únavy slyšiny. Jenom jedinkrát v životě slyšel řev draka, když byl na Stovce, a tehdy to znělo nějak takhle. Koneckonců, bylo velmi těžké si ten zvuk nezapamatovat. Nikdy by ho nenapadlo, že to ještě někdy uslyší. Drak? Tady v Prstenu?

Mohl si krk vyvrátit, jak se přes plynoucí mraky snažil něco zahlédnout. A potom najednou spatřil siluetu a krev mu zamrzla v žilách. Letěl přímo k nim. Obrovskými křídly vířil vzduch. Byl to obrovský, temně fialový drak s velkýma, rudě žhnoucíma očima. Ten pohled Erec vystrašil víc, než by to svedla kterákoliv armáda.

Jenže potom se podíval pozorněji a výraz jeho tváře se změnil. Teď se v ní odrážel zmatek. Zdálo se mu, že drakovi za krkem sedí dvě postavy. Přimhouřil oči a hřbetem ruky si je zaclonil, aby viděl co nejlépe. A pak je poznal. Nemá s těmi slyšinami z únavy navíc teď už i vidiny?

Ti dva, kteří na drakovi jeli, byli přece jeho panoš Thorgrin a za ním se ho za boky držela dcera krále MacGila Gwendolyn.

Než si mohl Erec řádně urovnat v hlavě, co to vlastně vidí, drak už se snášel z výšky k nim s rozpjatými křídly jako orel. Otevřel tlamu a znovu vydal strašlivý řev. Byl tak ostrý, že dokonce z útesu nedaleko Erec odpadla trocha sutě. Země se zachvěla, když o vteřinu později drak začal chrlit mohutné proudy ohně.

Údolí pod nimi se okamžitě naplnilo řevem imperiální armády. Plameny, vlna za vlnou, pohlcovaly všem prostor na druhé straně balvanu a nakonec se rozšířily po celé délce strže. Na konci Thor draka v krkolomné otočce obrátil, proletěl nad roklí znovu a ještě do toho pekla přidával. Drtivá většina Andronicovy armády byla zničena během pouhého mrknutí oka.

Zbývající vojsko, které ještě nevstoupilo do strže, se při tom pohledu okamžitě obrátilo na útěk. Jenže pro Thora nebylo nic snazšího než dohnat a spálit na uhlí i je.

Během krátké chvíle, byli všichni ti muži, které Erec ještě před chvílí považoval za nepřekonatelného soupeře, do jednoho mrtví. Nezůstalo po nich nic než ohořelá těla, zapečená v ocelových pancířích, a zuřící ohně všude kolem. Celý imperiální batalion jednoduše zmizel.

Erec i mnozí další zkoprněle stáli a s ústy dokořán se dívali, jak drak v elegantní křivce vystoupal na konci údolí do výše, otočil a potom přeletěl nad nimi. Záhy se znovu obrátil a zamířil na sever. Všichni vypukli v hurónský jásot.

Erec bych uchvácen hrdinstvím toho kluka. Jak jen se mu mohlo podařit ovládnout takovou obludu? On i jeho muži dostali od toho mladého panoše šanci žít dál a poprvé za hodně dlouhou dobu pocítili optimismus. S drakem v zádech mohou možná porazit i celý Andronicův Milion.

„Muži! Jdeme!“ zavelel.

Byl rozhodnutý sledovat dračí stopu, ten sirnatý zápach a ohořelou zemi, a po cestě likvidovat všechno, co zbude. Thorgrin ukazoval cestu a bylo na čase jej následovat.

KAPITOLA OSMÁ

Kendrick ujížděl na svém koni v čele tisíců ostatních. Řítili se na Vinésii, velké město obsazené Andronicovými zadními voji. Zdi města byly vysoké a brána byla opevněna masivní železnou mříží. Na opevnění i uvnitř města byly rozmístěny tisíce imperiálních obránců a svým počtem Kendrickovu armádu převyšovaly. Prstenští navíc už dávno neměli na své straně moment překvapení.

Ba co hůř, na východním obzoru spatřili další tisíce posil, které Andronicova ustupující armáda vyslala městu na pomoc, aby tak ještě důkladněji kryla svůj ústup. Ještě před malou chvílí si myslel, že imperiáni beze zbytku prchají, ale teď viděl, že situace zdaleka není tak jednoduchá. Minimálně část, a možná i dosti významná, té armády se obrátila a teď pochodovala zpátky k Vinésii a na západ. Jejich řady byly spořádané, morálka obnovená. Opět to byla ta obávaná válečná mašina.

Bylo jasné, že útok na město je teď zhola nemožný a oni by se měli stáhnout zpátky do Silésie a držet ji, aby ji impérium znovu nedobýlo. Ta síla, která pochodovala zpět by to jistě mohla znovu dokázat. To se nesmělo stát.

Kendrick však nikdy nepatřil k těm, kteří by utíkali z bitev, a to i když byl nepřítel silnější. To samé platilo o všech MacGilských vojácích, Silésijcích a o Stříbrných především. Kendrick věděl, že všichni budou bojovat až do konce. Sevřel v ruce meč a okamžitě věděl, jak se má zachovat.

Imperiální armáda začala se svým bojovým pokřikem, kterému Kendrickova jízda záhy odpovídala.

Prstenští se řítili ze svahu kopce do bitvy, o které věděli, že ji nemohou vyhrát, imperiáni nabrali rychlost a vydali se proti nim. Kolem Kendrickových uší hvízdal vítr, čečral mu vlasy a jilec meče, pevně sevřený v dlaní, vibroval vzrušením. Dobře si uvědomoval, že už za malou chvíli se opět celý okolní svět ztratí v tom ohromném zařinčení oceli a tolikrát podstoupený obřad mečů opět započne.

Vzduch hvízdající mu kolem uší náhle nabral na hlasitosti a na malý okamžik doslova zaburácel. Kendrick se vědoucně usmál. Podíval se nad sebe, aby se ujistil, že je to pravda. Sice už Mycoples s Thorem na hřbetě jednou spatřil, ale i napodruhé mu to opět vyrazilo dech. Tentokrát i proto, že na drakovi seděly postavy dvě a tou druhou nemohl být nikdo jiný než Gwendolyn.

Jeho srdce poskočilo radostí. Pozdvihl meč vysoko nad hlavu, pobídl svého hřebce a přesto, že v ten okamžik vypjatý okamžik těsně před srážkou byl pro nervy vždy tou nejnáročnější zkouškou, Kendrick pocítil zvláštní klid a jistotu úspěchu. Vítězství bude jejich.

*

Thor s Gwen letěli na zádech Mycoples, prodírali se pásy mraků a jako jedna bytost bili křídly vzduch se zvyšující se rychlostí. Bylo jasné, že Kendrick a jeho armáda na pláni pod nimi jsou v ohrožení. Celé budoucí bojiště bitvy i město Vinésii měli z dračího hřbetu jako na dlaní. Ze svahu strážného kopce sjížděla Kendrickova jízdní jednotka, proti které se stavěla obrovská skvrna imperiální armády. Jenom za málo okamžiků se střetnou na otevřené pláni u města.

Thor pobídl Mycoples, aby sletěla níže.

„Dolů,“ zašeptal jí.

Dračice se okamžitě spustila do střemhlavého letu a sestoupila tak nízko, že už by Thor mohl klidně seskočit na zem. A potom se znovu rozpoutalo peklo. Sloupy ohně zaplavily pláň, následované řevem zasažených imperiálních vojáků. Mycoples rozpoutala v jejich řadách opět peklo a zapalovala celé kilometry trávy i stromů široko daleko. Nepřítel ztratil tisíce bojovníků během jediného jejího přeletu.

Ten zbytek na nic nečekal a okamžitě bral nohy na ramena. S těmi si Kendrickova armáda již jistě dokáže poradit.

Thor namísto toho navedl Mycoples k městu, kde také spatřil tisíce obránců. Dobře věděl, že jí nemůže navést k útoku jako obvykle, protože by v ulicích města nedokázala ve své rychlosti dostatečně dobře manévrovat. Pustit do střemhlavého útoku by také bylo příliš riskantní. Byla tam

spousta lučištníků a Thor měl obavu, aby jejich střely Mycoples při nízkém průletu neporanily. Vůbec se mu ta situace nelíbila. Meč Osudu se v jeho ruce celý chvěl a on si uvědomil, že tohle je bitva, do které se bude muset pustit sám.

Navedl Mycoples na přistání před branami města.

Jakmile dosedli, pošeptal jí do ucha: „Brána. Pořádně ji spal a roztav. Já už se do nich potom obuju sám.“

Mycoples se na něj podívala a vzpurně zamručela. Vůbec se jí to nelíbilo a očividně chtěla zůstat s Thorem a bojovat s ním i ve městě. Ale její pán jí ani nedal šanci.

„Tohle je moje bitva,“ trval na svém. „A já teď potřebuju, abys dostala Gwen do bezpečí.“

Zdálo se, že to dračice chápe. Mohutně se nadechla a pokropila bránu i její mříž sprchou toho nejžhavějšího dračího ohně. Nepřestávala, dokud se masivní portculis neroztavila do kouřící kaluže.

Thor se znovu naklonil k Mycoples.

„Leť!“ řekl jí. „Drž Gwendolyn v bezpečí.“

Potom se od ní odvrátil. Meč se okamžitě začal lačně chvět.

„Thore!“ ozval se Gwenin hlas.

Ale ten už běžel k roztavené bráně. Za sebou slyšel křídla Mycoples, která znovu vzlétala, aby splnila jeho rozkaz.

Proběhl branou na nádvoří a rovnou proti mase snad tisíců nepřátel. Meč Osudu se v jeho ruce třásl, jako kdyby to byla živá věc. Přes svou ohromnou váhu se zdál být lehoučký jako pírkó. Mnohem lehčí než jeho starý meč. Navíc měl vlastní rozum, takže všechno, co musel Thor dělat, bylo jednoduše dovolit zbrani, aby činila jak potřebovala.

Pocítil, že se jeho paže pohybuje, seká, blokuje a útočí do všech směrů téměř zároveň. Meč rozsekával vzduch i nepřátele, obojí se stejnou lehkostí a jediným kruhovým úderem byl schopen poslat dvě desítky mužů k zemi. Točili se dokola v mocné spirále a rozsévají zkázu do všech směrů. Imperiáni se nejprve pokoušeli na něj útočit, ale když čepel Thorova meče procházela zbrojí i štíty stejně lehce, jako by procházela máslem, a poté, co během vteřiny padlo velké množství nejbližších, uvědomili si, že mají co do činění s magií mnohem mocnější, než je celá posádka města.

Vypukl chaos. Tisíce imperiálních vojáků se pokoušelo spasit se útekem pryč z města a co nejdále od Thora. Jenže nebylo kam utéct. Thor byl veden magií meče samotného a pohyboval se ulicemi města tak rychle, že málokdo stačil uniknout, nebo se schovat. Vojáci se v zoufalství drápali po ohrazených kamenech na hradby a ušlapávali jeden druhého.

Thor je nenechal uniknout. Probíhal ulicemi po celém městě s mečem neustále vířícím kolem sebe rychlostí, jakou ještě nikdy nikdo z nepřátel neviděl, a zabíjel jednoho za druhým. Myšlenka na to, co Andronicus provedl Gwendolyn, jenom umocňovala preciznost jeho akcí. Bylo na čase, aby každý imperiální voják zaplatil za to, že se odvážil vkročit do Prstenu.

Andronicus. Jeho vlastní otec. Ta myšlenka ležela Thorovi v mysli i teď. S každým seknutím jakoby protínal právě císařovo tělo a zároveň tak přetínal příbuzenské svazky, které je pojily. Thor si přál být někým jiným. Z jiného rodu. Přál si otce, na kterého by mohl být pyšný. Bral by vlastně kohokoliv, jenom aby to nebyl Andronicus. Pokud zabije dostatek jeho vojáků, třeba se potom bude cítit lépe a svobodněji.

Bodal a sekal do všech stran, vířil čepelí ve výši nohou i hlav, až tu si najednou uvědomil, že již netrefuje nic než vzduch. Ustal v boji, rozhlédl se a zjistil, že všichni Andronicovi vojáků, každý z těch tisíců, leží na zemi mrtví. Město bylo plné těl. Naživu nezbyl ani jediný.

Thor zůstal stát uprostřed náměstí, zhluboka oddychoval, Meč žhnul v jeho dlani a nikde se nic ani nepohnulo.

V dálce uslyšel výkřiky. Vyběhl branou znovu před městské hradby, aby zjistil, že původcem je Kendrickova armáda, která po širokém okolí rozháněla zbytky zpanikařené imperiální armády. Mycoples kroužila na nebi.

Thor se rozběhl po pláni. Dračice na něj čekala a tak okamžitě sestoupila zpátky k zemi. Gwen seděla bezpečně za jejím krkem. Thor se vyšvihl k ní a všichni se opět mohli vznést.

Přeletěli Kendrickovu armádu, která teď opět připomínala jenom maličké mravence. Jezdci je zdravili nadšeným křikem. Před nimi utíkaly zbytky Andronicova batalionu.

„Dolů,“ zavelel Thor.

Snesli se do střemhlavého letu, na jehož nejspodnější hladině Mycoples začala chrlit oheň a znovu jím kosila imperiány po stovkách. Netrvalo dlouho a bylo zcela po bitvě.

Už nezůstal nikdo další, koho by bylo ještě třeba zlikvidovat.

Ještě chvíli letěli dál a sledovali krajinu pod sebou, aby se ujistili, že v okolí už skutečně nezůstala žádná nepřátelská síla. V dálce na obzoru se tyčily štíty Vysočiny a rozdělovaly západ od východu jako celá staletí předtím. Mezi ním a Vysočinou nebyla jediná imperiální jednotka, dostatečně velká, aby ji mohl takto pouhým okem spatřit. Byl spokojený.

Zdálo se, že celé Západní království Prstenu je pro tuto chvíli osvobozeno. Na jeden jediný den už ale bylo toho zabíjení až příliš. Slunce začínalo zapadat a cokoliv, co leželo na východní straně Vysočiny, tam bude moci ještě chvíli v klidu poležet.

Mycoples zakroužila a začala se vracet ke Kendrickovi. Brzy se vrátili k jízdním jednotkám, které už z dálky provolávaly slávu a zdravily je.

Thor přistál nedaleko nich, seskočil a pomohl Gwendolyn na zem.

Okamžitě byli obklopeni velkou skupinou rytířů. Každý se tlačil, aby jim mohl být co nejbližší a mohutný vítězný povyk se vznášel nad rovinou, ozářenou zapadajícím sluncem. Kendrick, Godfrey, Reece a ostatní legionáři, Stříbrní – jednoduše všichni, které Thor kdy znal, se mohli přetrhnout, aby jej mohli poplácat po zádech a poklonit se Gwendolyn.

Konečně byli zase všichni spolu. Konečně byli zase volní.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Andronicus zuřil. Přecházel se a tam po svém táboře a kypěl vzteky. V jednom okamžiku se natáhl a holýma rukama utrl hlavu jednomu z vlastních vojáků, který měl tu obrovskou smůlu, že se zrovna vyskytl po ruce. Potom pokračoval dál a dál, zkracoval o hlavy jednoho vojáka za druhým, dokud konečně jeho mužstvo nedostalo ten skvělý nápad a neuteklo se schovat. Bylo životně důležité vědět, že není dobré se zdržovat císaři na očích, když má špatnou náladu.

Vojáci uskakovali do stran, zatímco Andronicus procházel táborem. Desetitisíce hrdlořezů se držely v uctivé vzdálenosti od jediného muže. Dokonce i jeho nejvyšší generálové se drželi stranou a kráčeli až daleko za ním. I oni dobře věděli, že v okruhu několika metrů kolem císaře teď není bezpečno.

Porážka, to byla jedna věc. Ale porážka jako byla tato, to bylo v historii Impéria něco naprosto neslýchaného. Andronicus nikdy předtím poražen nebyl. Jeho život byl jedním dlouhým řetězcem vítězství, každé brutálnější, krvavější a pro něj tedy uspokojivější, než to předešlé. Nevěděl, co je to porážka. Teď ten pocit poznal. A ani trochu se mu to nelíbilo.

Znovu a znovu v duchu probíral, co se to stalo a jak se věci mohly najednou vyvinout tak špatně. Ještě včera se zdálo, že je jeho vítězství totální a úplné, a že Prsten je bez výhrad jeho. Zničil Králův Dvůr, podmanil si i Silésii. V bitvě porazil na hlavu MacGily a ponížil jejich vůdkyni Gwendolyn. Mučil jejich největší a nej přednější rytíře. Nechal je přitlouct na vysoké kříže. Zabil Kolka a chystal se vykonat popravu i na Kendrickovi a ostatních. Argon se do toho sice zapletl, když mu sebral Gwendolyn dřív, než ji mohl také zabít, ale to se Andronicus chystal napravit. Byl by ji dostal brzy zpět a potom by ji popravil spolu se všemi ostatními. Stačil mu jediný den, a byl by se dočkal úplného vítězství a slávy.

A potom se všechno najednou změnilo, a neskutečně rychle obrátilo k horšímu. Drak a ten kluk se objevili na obzoru jako nějaké zjevení. Vříteli se na bojiště jako smršť a se svým plamenným dechem a Mečem Osudu mu zničili celé početné divize mužů. Andronicus to všechno sledoval z bezpečné vzdálenosti a okamžitě, když ta vřava vypukla, velel zbytku armády ustoupit na východní stranu Vysočiny. Teď čekal tady a jeho zvědové neustále nosili nové a nové zprávy o škodách, které Thor i drak nadělali. Dole na jihu, v blízkosti města Savarie, byl zničen další celý prapor. Oblasti Králova Dvora a Silésie byly prakticky ztraceny. Až na pár bezvýznamných výjimek bylo nyní celé Západní království Prstenu zase osvobozeno. To bylo neúnosné.

Dusil se vzteky, když pomyslel na Meč Osudu. Dalo tolik špiónážní práce, aby jej dostal pryč z Prstenu, a teď byla zbraň zase zpátky a spolu s ní se samozřejmě znovu aktivoval Štít. To znamenalo, že on byl teď i se všemi svými muži chycen v pasti, do které už si nemohl přivést žádné další posily. Mohl sice odejít, ale nikdo zvenčí již nemohl vstoupit dovnitř. Odhadoval, že zde, na východ od Vysočiny, má ještě asi tak půl milionu vojáků. To bylo víc než dost, aby zlikvidoval MacGily, ale proti šermíři Meče a drakovi to bylo číslo nutné. Situace se teď ironicky otočila a on byl tím slabším. To byla pozice, kterou nikdy nezažil.

A jako by snad věci ještě nebyly dost špatné, jeho zvědové mu stačili doručit zprávy o nepokojích doma v hlavním městě Impéria. Hovořily o Romulovi, který se čím dál více choval, jako kdyby chtěl uzurpovat imperiální trůn pro sebe.

Andronicus vrčel vzteky, razil si cestu svým táborem, probíral v hlavě všechny možnosti a zároveň hledal kohokoliv, na koho by mohl svalit vinu a okamžitě jej potrestat. Věděl, že by jako vojevůdce měl udělat tu nejrozumnější věc, a to bylo takticky ustoupit a nechat Prsten na chvíli být. Stáhnout se domů dřív než je Thor a jeho drak najdou. Zachránit sebe i svá vojska a na palubách lodí, stále kotvících u východních břehů, se přeplavit zpátky do Impéria, nehledě na hanbu, kterou by to znamenalo. Udržet vlastní trůn bylo rovněž důležité. Koneckonců, Prsten byl jen pouhé smítko v obrovské rozloze Impéria, a každý velký vojevůdce měl jistě ve svém životě nárok na alespoň jednu

porážku. I tak stále vládl devadesáti devíti procentům světa, nebo i možná více. To bylo něco, s čím mohl být i tak spokojený.

Jenže to by to nesměl být velký Andronicus. On nebyl někým, kdo jednal opatrně či dokonce bojácně. Odjakživa následoval především svoje vášně a rozmary, a přestože věděl, že je to vysoce riskantní, nebyl připraven přiznat porážku, a potom Prsten opustit. I kdyby na to měl obětovat celou svou říši, stálo by to za to, když by nakonec našel způsob, jak toto místo ovládnout a rozdrtit. Bez ohledu na to jak dlouho to bude trvat a kolik to bude stát.

Andronicus nemohl udržet na uzdě toho draka anebo Meč Osudu. Ale Thorgrina...to bylo přece něco jiného. Thorgrin byl jeho syn.

Zastavil se a při tom pomyšlení si bezděky povzdechl. Jak ironické, jeho vlastní syn je poslední zbývající překážkou jeho nadvlády nad celým světem. Bylo to jako naschvál. Ale vlastně ne zas tak moc překvapivé. Vždycky to byli ti nejbližší, kteří pro člověka představovali největší hrozbu.

Vzpomněl si na to proroctví. Byla samozřejmě chyba nechat syna žít. Jeho největší životní chyba. Jenže on pro něj měl slabost a nedokázal se jí ubránit, i když věděl, že proroctví, které se k němu váže, může vést až k Andronicově budoucímu svržení. Nechal Thora tehdy žít a teď přišel čas za tu chybu zaplatit.

Pokračoval v cestě po táboře, následován svými generály, až nakonec došel na okraj a narazil na stan, který byl jiný než ostatní. Jediný šarlatový stan v jinak uniformním moři černé a zlaté. Bydlel v něm někdo, kdo měl dostatek drзости mít stan jiné barvy než jsou ty císařské. Jediný, koho se, kromě Andronica samotného, všichni ostatní báli.

Rafi.

Andronicův vrchní čaroděj, nejzlověstnější stvoření, které kdy císař potkal. Rafi cestoval s Andronicem na každé výpravě, chránil jej za pomoci temné magie a byl za císařův vzestup víceméně zodpovědný. Andronicus nesnášel pomyšlení, že mu bude muset přiznat, jak moc jeho služby teď potřebuje. Ale kdykoliv se v minulosti setkal s překážkou, která nepocházela z tohoto světa, s problémem ze světa magie, byl to pokaždé Rafi, na koho se obrátil.

Když se Andronicus přiblížil ke stanu, potkal před ním na stráži dvě bytosti. Byly vysoké, hubené, téměř beze zbytku ukryté v šarlatových pláštích, z nichž vykukovaly jenom žluté žhnoucí oči. Dívaly se na něj. Byly to jediné dvě bytosti v celém táboře, které se odvážily nesklonit hlavu v jeho přítomnosti.

„Povolávám Rafiho,“ oznámil jim.

Bytosti pomalým pohybem rukou rozevřely chlopně stanu za sebou. Jinak se ani nepohnuly.

Ven se okamžitě vyvalil pach tak odporný, že se i otrlý Andronicus zarazil.

Následovalo dlouhé čekání. Všichni generálové se zastavili opodál a v očekávání sledovali, co se bude dít. Vzhledem k všeobecnému strachu se vlastně opatrně díval celý tábor. Nastala chvíle ticha.

Potom se konečně vnitřní chlopně stanu odhrnula a ven vystoupila hubená bytost, dvakrát tak vysoká jak Andronicus a připomínající pokroucenou větev nějakého hodně starého stromu. Byla oblečená v šarlatové róbě s kapucí, pod kterou nebylo vidět nic než tma.

Rafi se zastavil před Andronicem a díval se na něj. Jediný císař byl dostatečně blízko, aby v temnotě pod kapucí zahlédl velké žluté oči, které nikdy nemrkaly, a kolem nich malý kousek mrtvolně bledé kůže.

Ticho pokračovalo.

Konečně Andronicus přistoupil ještě o kousek blíže.

„Chci, aby Thorgrin zemřel,“ řekl.

Postava v kápí byla dlouhou dobu zticha. A potom se chřestivě zachechtala. Byl to hluboký, znepokojující zvuk.

„Otcí a synové,“ řekl. „Pořád dokola to samé.“

Andronicus netrpělivě přešlápl.

„Můžeš s tím pomoci?“ zeptal se.

Rafi tam chvíli jenom tiše stál. Pro Andronica až příliš dlouho. Dokonce začal uvažovat, jestli jej nemá zabít. Věděl však, že by to bylo přinejmenším lehkovážné. Jednou už se o to ve vzteku totiž pokusil. Zkusil jej bodnout. Jenže meč mu roztál v ruce a přitom se mága ani nestačil dotknout. Rozžhavená rukojeť mu tehdy spálila ruku a trvalo měsíce než se to zahojilo.

Takže Andronicus stál, čekal a kousal se do rtů.

Rafi konečně zpod své kapuce zapředl.

„Energie, která toho chlapce obklopuje, je velmi silná,“ řekl pomalu a rozvážně. „Ale každý má nějakou slabinu. Jeho hvězda vystoupala díky magii, takže díky magii může být také sražen zpátky k zemi.“

To Andronica zaujalo.

„O jaké magii to mluvíš?“

Rafi se omlčel.

„O druhu, se kterým ses ještě nikdy nesetkal,“ odpověděl po chvíli. „Takovém, který je pouze pro ty, jako je Thor. On pro tebe představuje problém, ale zároveň je i mnohem více. Je mnohem mocnější než ty. Pokud se dožije dne, kdy dosáhne největší síly.“

Andronicus funěl nedočkavostí.

„Řekni mi, jak ho mohu zajmout,“ dožadoval se.

Rafi ale zakroutil hlavou.

„Tohle byla tvoje chyba už v minulosti,“ odpověděl. „vybíráš si zajetí, namísto zabití.“

„Nejdřív ho zajmu,“ oponoval císař. „A pak zabiju. Jde to nějak udělat, nebo ne?“

Následovala další dlouhá odmlka.

„Ano, je tu cesta, jak jej zbavit jeho moci,“ odpověděl Rafi. „Když jeho skvělý Meč i drak zmizí, bude z něj zase skoro normální kluk.“

„Ukaž mi jak to udělat,“ žadonil Andronicus nedočkavě.

Opět ticho.

„Za určitou cenu,“ zněla odpověď.

„Dám cokoli,“ vyhrkl okamžitě císař. „Dám ti naprosto cokoli.“

Z pod kapuce se ozvalo dlouhé, chrčivě zachechtání.

„Myslím, že toho budeš jednoho dne litovat,“ změnilo se chrčení opět v řeč. „Velmi, velmi litovat.“

KAPITOLA DESÁTÁ

Romulus krácel po perfektní cestě ze zlatých dlaždic, vinoucí se středem Volusie, hlavního města Impéria. Městští strážníci, oblečení ve zdobné zbroji, se stavěli do pozoru. Krácel před zbytky své armády, ze které nezůstalo více než pouhých několik set vojáků. Byli sklíčení a na hlavu poražení v bitvě s draky.

Romulus zuřil. Ten pochod městem byla jen a pouze přehlídka jeho hanby. Po celý život se do města vždy vracel vítězně, pokaždé jako hrdina. A teď jej přivítalo mlčení a rozpaky, namísto triumfu, trofejí, dlouhé řady zajatců a poražených vojáků.

Strašně ho to mrzelo. Bylo od něj tak hloupé zajít ve snaze o získání Meče tak daleko, že se odvážil pustit do boje s draky. Jeho ego mu zatemnilo smysly. Měl si to lépe rozmyslet. Nakonec měli ještě štěstí, že se alespoň některým vůbec podařilo uprchnout. Ještě teď slyšel v duchu křik vlastních mužů, a ještě stále cítil pach jejich ohořelých těl.

Jeho muži byli disciplinovaní a bojovali statečně, bez reptání na jeho příkaz pochodovali na smrt. Ale poté, co tisíce jeho vojáků zmizely během vteřiny jemu přímo před očima, a zůstalo už jenom několik stovek, dobře věděl, že nastal čas prchat. Okamžitě nařídil spěšný ústup do tunelů, kde byly žalostné zbytky jeho sil před draky v bezpečí. V podzemí zůstali několik dní a potom se museli vrátit celou tu dlouhou cestu zpět do hlavního města pěšky.

A teď konečně vpochodovali do městských bran, vypínajících se do působivé výšky. Když vstoupili do toho legendárního města, vystavěného téměř výhradně ze zlata, spatřili běžný obrázek tisíců vojáků Impéria, kteří se hemžili v každém směru, pochodovali ve formacích, a také stáli na stráž podél ulic a stavěli se do pozoru, když je Romulus míjel. Koneckonců, v době, kdy byl Andronicus na výpravě, byl vládcem říše defacto právě on sám, nejrespektovanější ze všech bojovníků. To však platilo jen do této porážky. Nyní si nebyl jistý, jak jej lidé přijmou.

Ta porážka už ani nemohla přijít v horší dobu. Byl to zrovna okamžik, kdy se Romulus připravoval, že se vlády zmocní sám a vyžene Andronica. Když se teď trmácel pečlivě upraveným městem, kolem fontán, krásně zpevněných zahradních stezek, tisíců sluhů a otroků, divil se tomu rozdílu. Namísto návratu, který si představoval, a tedy s Mečem osudu v ruce, s větší mocí a slávou než kdy předtím, se vracel slabý, unavený a poražený. Teď, namísto toho, aby se prohlásil novým císařem, což by bylo v případě úspěchu naprosto zasloužené, se bude muset před Radou ještě omluvit a doufat, že neztratí svou pozici nadobro.

Imperiální rada. Pouhé pomyšlení na ně mu nedělalo dobře. Romulus nebyl z těch, kterým se líbilo, že se musejí někomu zodpovídat, natož pak když to byla rada složená z jedinců, kteří nikdy neuměli vládnout mečem. Každá z dvanácti provincií říše tam měla dva zástupce, dva tucty vůdců ze všech koutů Impéria. Oficiálně vládli říši oni, ale ve skutečnosti si Andronicus dělal co chtěl, a Rada vždy jenom ochotně poslechla a ve všem jej podpořila.

Jenže když Andronicus odešel dobývat Prsten, zanechal Radě více pravomocí, než měla kdy předtím. Romulus správně uvažoval, že to císař udělal proto, aby se tím chránil a udržovat Romula pod kontrolou. Chtěl si tak zajistit, že trůn, na který se po tažení vrátí, bude stále ještě jeho. Jeho tah Radu samozřejmě povzbudil a oni se teď chovali, jako by měli vyšší autoritu než Romulus. A tak musel na nějaký čas strpět, že se těmito lidem bude ze svých činů zodpovídat. Byli to všechno pečlivě vybraní Andronicovi kumpáni, lidé, které si do Rady dosadil, aby se ujistil, že jeho pozice na trůnu bude vždy silná. Rada neustále hledala příležitosti, jak posílit Andronicovo postavení, a zároveň oslabit jakoukoliv hrozbu. A to byl zejména Romulus. Jeho porážka jim teď perfektně hrála do karet.

Kráčel celou cestu k zářící budově Kapitolu, obrovské černé kulovité stavbě, která se vypínala vysoko k obloze, byla obkroužena zlatými sloupy a korunována zářící zlatou kopulí. Na jejím vrcholku vlál obrovský prapor Impéria a vstupní dveře byly zdobené tepanými symboly zlatého lva s orlicí v ústech.

Vystoupal po stovce zlatých schodů, zatímco jeho muži čekali ve spodní části náměstí. Šel sám, bral schody ke vstupu do Kapitolu po třech a jeho zbraně, zavěšené u pasu, přitom řinčely, jak narážely o plátové brnění.

K otevření masivních dveří, vedoucích dovnitř, bylo třeba dvaceti otroků. Vrata byla třicet metrů vysoká, vyrobená z lesklého zlata a doslova poseta černými puklicemi po celé své délce. Na každé byl vyražen imperiální znak. Dveře se otevřely a Romulus okamžitě pocítil chladný vzduch zevnitř. Až se mu zjezily chlupy na kůži. Vstoupil do temného interiéru. Masivní dveře se za ním zabouchly, a on, jako pokaždé, když do této budovy vstoupil, pocítil, jako by tu zůstali pohřbeni.

Kráčel po mramorových podlahách, jeho okované boty vytvářely ozvěnu a on napětím zatínal zuby. Přál si být s touto záležitostí hotov co nejrychleji, aby se mohl vrhnout na ty důležitější. Donesly se mu zvěsti o nějaké fantastické zbraně a on potřeboval vědět, jestli je to pravda. Pokud ano, mohlo by to změnit poměr sil a přiklonit misky vah na jeho stranu. Pokud ta zbraň opravdu existovala, pak by Andronicus i Rada již nic neznamenal. Celá říše by konečně byla jeho. Přemýšlení o tom bylo to jediné, co udržovalo Romulovo sebevědomí, když vystoupal po další řadě schodů, prošel dalšími mohutnými dveřmi, a nakonec vstoupil do kulatého sálu, ve kterém zasedala Imperiální rada.

Uvnitř sálu byl obrovský černý kruhový stůl, v jehož středu bylo prázdné místo, ke kterému vedl úzký průchod, aby mohl řečník vstoupit. Všude kolem stolu seděli členové Rady, čtyřicet mužů v černých róbách, všichni s přísnými výrazy na tvářích a ani jediný, jehož vlasy by ještě nebyly zcela šedivé. Bylo ponižující, že před ním musel Romulus takto předstoupit, projít úzkým vstupem do středu stolu a stanout tam, jím všem na očích a zcela jím obklopen. Bylo ponižující, že se bude muset otáčet do všech stran, jak jím bude odpovídat. Celá myšlenka uspořádání této místnosti a tohoto stolu byla vlastně dalším z Andronicových způsobů zastrahování.

Romulus stanul uprostřed a dlouho v tichosti čekal. Uvnitř však řval zlostí. Byl v pokušení odejít, ale věděl, že se teď musí naopak kontrolovat.

„Romulus z Octakinské legie,“ ohlásil jej formálně jeden z radních.

Romulus se rozhlédl po tvářích starých radních, s jejich dutými tvářemi a prošedivělými vlasy. Díval se jim zpříma do očí. Ten muž, který mluvil, byl Andronicův přítel a Romulus dobře věděl, že by udělal cokoliv, aby si vysloužil císařovu vděčnost.

Stařec si odkašlal.

„Vrátil ses do Volusie v porážce a potupen. Přesto máš dostatek drzosti sem předstoupit.“

„Stal se z tebe bezohledný a unáhlený vojevůdce,“ řekl jiný muž.

Romulus se otočil, aby pohlédl do očí zachmuřenému starci na druhé straně stolu.

„Ztatil jsi tisíce našich mužů ve své marné honbě za Mečem a v bláznivé potyčce se samotnými draky. Zklamal jsi císaře Andronica a celé Impérium. Jak můžeš omluvit své činy?“

Romulus se na něj vzpupně díval.

„Nehodlám se za nic omlouvat,“ odpověděl. „Získání Meče bylo v dobrém zájmu naší říše.“

Jiný radní se naklonil kupředu.

„Jenže, ty jsi jej nezískal, že?“

Romulus zrudnul. Kdyby mohl, na místě by toho muže rozčtvrtl.

„Téměř se mi to podařilo,“ odpověděl nakonec.

„Téměř je nám úplně k ničemu.“

„Došlo k nečekaným komplikacím.“

„Draci?“ nadnesl další radní.

Romulus se otočil, aby i na něj mohl pohlédnout.

„Jak jsi mohl být takový blázen?“ pokračoval radní. „To sis vážně myslel, že je můžeš porazit?“

Romulus si odkašlal a začínal ztrácet kontrolu nad svým hněvem.

„To ne. Mým záměrem nebylo zabít draky. Chtěl jsem získat Meč.“

„Jenže opět to tu máme: nezískal jsi.“

„Ba co hůř,“ přiložil si jiný, „poštval jsi proti nám ta nejmocnější stvoření. Množí se zprávy, že začínají útočit na rozličných místech po Impériu. Rozpoutal jsi válku, kterou nemůžeme vyhrát. Je to pro Impérium obrovský problém.“

Romulus se přestal snažit o odpovědi. Věděl, že ať řekne cokoli, stejně to povede jenom k dalšímu vyčítání a obviňování. Koneckonců, tato „rada“, byla vlastně jenom orgánem plným Andronicových agentů.

„Je škoda, že veliký Andronicus není přítomen, aby se s tebou mohl vypořádat sám,“ řekl další muž. „Jsem si jistý, že by nedopustil, aby ses dožil zítřka.“

Odkáslal si a pohodlně se usadil na židli.

„V jeho nepřítomnosti toto rozhodnout nemůžeme, a tak musíme vyčkat jeho návratu. Máš štěstí. Ty zatím jenom vydáš armádě povel, aby vyslala legie posílit velkého Andronica v Prstenu. Ty sám budeš poté degradován a zůstaneš v kasárnách, dokud nedostaneš další rozkazy.“

Romulus na ně nevěřicně zíral.

„Můžeš hovořit o štěstí, že nebudeš na místě popraven. A teď nás nech pracovat,“ řekl další radní.

Romulus zaťal pěsti, jeho tvář zbrunátněla, ale nikam se nevydal. Sám sobě nejdříve chtěl odpřísáhnout, že je všechny do jednoho jednoho dne zabije. Prozatím se ale přinutil zůstat v klidu. Teď nebyl ten správný čas. Sice by se mu asi udělalo lépe, kdyby je pobil, ale jeho konečnému cíli by to nijak neprospělo.

Otočil se a rychlým krokem zamířil pryč. Jeho boty duněly ozvěnou a jenom o okamžik později se za ním masivní dveře poradní místnosti opět zavřely. Měl to za sebou.

Vyšel ven z Kapitolu, sestoupal zpět po stovce zlatých schodů ke své vojenské jednotce, která na něj v úhledném pořádku stále ještě čekala. Kývnul na svého zástupce ve velení.

„Pane,“ řekl muž a hluboce se uklonil, „jaké jsou tvoje příkazy?“

Romulus přemýšlel. No jistě. Vždyť přece nemusí příkazy Rady poslouchat. Ba co více, bylo na čase se jim otevřeně vzepřít.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.